

KOMMUNISTISK POLITIK

Havnearbejdere i Strassbourg 16. januar 2005

EUROPAS ARBEJDERE SLÅR TILBAGE

Nr. 2

10. årg.

2006

**20. januar -
2. februar**

Støttepris 12 kr.

TEMA: ANTIKOMMUNISME

- Den store parlamentariske sammensværgelse s. 2 ● Røde pletter s. 3 ●
Pensioner skal væk s. 4 ● Dødsdom over eksklusivaftaler s. 5 ●
Regeringen øger krigsdeltagelse s. 6 ● 900.000 syndebukke s. 8 ● Livsfarlig union s. 10 ●
Havnearbejdere i protest s. 11 ● Europæisk kommunistjagt s. 12 ●
Sharon: En israelsk Napoleon s. 16 ● Baskisk protest s. 19 ● Sara Mathais Stinus s. 20 ●
Kapitalen.com s. 21 ● Debat s. 22 ● Exit efterløn s. 24

Den store parlamentariske sammensværgelse

Der er et solidt og stabilt flertal i det danske folketing bag regeringens reaktionære krigs- og klassepolitik. I alle afgørende spørgsmål er der ikke blot tre partier bag regeringens politik, men fem. Socialdemokraterne og de radikale har trofast stemt for udsendelsen af danske tropper til Afghanistan og Irak – og vil nu gøre det igen. Ikke bare Fogh og Co., men også socialdemokraterne er trofaste partnere for George W. Bush i 'krigen mod terror'. Da Danmark sidste år skulle til folkeafstemning om unionsforfatningen, var den store parlamentariske sammensværgelse af regering og opposition på plads: Dansk Folkeparti blev bare byttet ud med SF. Som bekendt nåede den ikke at blive afprøvet, fordi de franske og hollandske arbejderes Nej til forfatningen spændte ben. Og nu er de sammensvorne parlamentarikere på banen igen. Denne gang gælder det om at få gennemført det store slag i den nyliberale klassekrig mod arbejderne og det store flertal, som kaldes 'velfærdsreform', men som er den store rituelle slagting af arbejderklassens tilkæmpede resultater gennem årtier. Regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne og De Radikale – alle disse bundreaktionære, imperialistiske partiers – er i fuld gang med at tromle monopolerne og EU's nedskæringspolitik igennem, mens de forsøger at forklare danskerne, at man 'bevarer' velfærden ved at forringe og fjerne den!

Skal det virkelig lykkes dem at bilde folk ind (eller i det mindste at få dem til at acceptere det) at 'velfærden' bevares ved at hæve den generelle pensionsalder med 2 år – ved at fjerne den i forvejen beskårne ret til efterløn fra man er 60 og hæve den til 62 – eller ved at hæve den generelle folkepensionsalder fra 65 til 67?

Det er at sætte et halvt århundredes resultater i forhold til pensioner tilbage til startpunktet, eller længere tilbage endnu. Arbejderklassen har altid kæmpet for nedsættelse af pensionsalderen – for social sikring i alderdommen, og som konsekvens af den øgede nedslidning i den moderne produktion. I 1952 fremsatte Socialdemokratiet forslag om en generel folkepension som retting for alle – med et stærkt hævet grundbeløb og med en aldersgrænse på 67 år for mænd og 62 år for kvinder (Det var før kvindernes massive indmarch på

arbejdsmarkedet – og der var alligevel slet ingen jobs til kvinder over 62). Først i 1970 trådte den lov i kraft, der gav alle i denne alder ret til folkepensionens fulde grundbeløb. I 1979 indførtes efterlønnen under en stor arbejdsløshedskrise som en mulighed fra de 60 år. Dens store popularitet er også et udtryk for det udbredte ønske om en generelt lavere pensionsalder. I 1989 blev kvindernes pensionsalder imidlertid hævet til det samme som mændene – 67 år. I forbindelse med Nyrups efterlønsforringelser i 1999 blev den generelle folkepensionsalder nedsat til 65 år med virkning fra 2004.

Dansk Folkepartis forslag om at hæve pensionsalderen med to år er således både en videreførelse og forringelse af Nyrups forhadte angreb på efterlønnen. Samtidig er den generelle folkepensions grundbeløb forringet kraftigt i realværdi, og er blevet suppleret med en lang række privatiserede pensionsordninger, som efter planen skal blive den væsentligste finansiering af pensionerne. I forhold til forslaget af 1952 et klart tilbageskridt.

Og det store angreb på pensionerne er blot den synlige begyndelse på det store velfærdsangreb, forklædt som reform. Snart kommer hele regeringens katalog til forringet, fjernet og privatiseret velfærd, som kun har én eneste rød tråd: at gøre tilværelsen surere og fattigere for arbejderklassen, for de mange – og sikre større rigdom og profitter for de få.

Hvordan skal denne sammensværgelse mod velfærden Himodegås? Det skal den ikke, mener den socialdemokratiske fagtop, som går fra nederlag til nederlag og selv bidrager til dem. Eksklusivaftalerne er opgivet uden sværdslag. Efterlønnen er ved at blive det. Pensionsalderen kan sættes i vejret med fagtoppens aktive bistand. LO-toppen er medsamsvoren. Det er skammeligt!

- *Det er sidste udkald*, siger formanden for Arbejderpartiet Kommunisterne Dorte Grenaa.

- *Hvis ikke fagligt aktive kræfter og venstrekræfterne i Danmark finder ud af at rejse protesterne, vil Fogh-planen bare glide igennem ...*

Det kan hurtigt blive for sent!

Redaktionen 17. januar 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 27.01.06

Røde pletter

I en nyhedsudsendelse på TV blev der vist et kort over Latinamerika: De lande, hvor der er valgt en venstreorienteret præsident blev markeret med rødt. Efterhånden blev land efter land fyldt ud med den røde farve, blev forvandlet fra spredte pletter til et massivt rødt tæppe, der dækkede det meste af kontinentet.

De seneste lande, som er kommet til, er Bolivia med Evo Morales og nu også Chile – med den første kvindelige præsident i Latinamerika nogensinde, socialisten Michelle Bachelet, 54, datter af en general, som blev torteret og døde i fængsel efter Pinochets kup i 1973, og selv fængslet under Pinochet, inden hun levede i eksil i DDR.

Der sker noget i Latinamerika. Hele dette undertrykte kontinent er ved at rejse sig i protest mod den amerikanske imperialismes undertrykkelse og de lokale rigmandskliker og deres politikere. Et revolutionært opsving er undervejs, mens meget af USA's og verdens opmærksomhed er fokuseret på krigen i Irak, som ikke er gået som planlagt, fordi den irakiske modstand har vist sig så stærk og folkeligt rod-fæstet som tilfældet er.

I en kommentar til Evo Morales' valgsejr i Bolivia skriver En Marcha, der udgives af Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti:

'Denne sejr er en del af den demokratiske, progressive og venstredrejede strømning, som tager form i de latinamerikanske lande, og som har manifesteret sig i forskellige valgprocesser og i udviklingen af arbejdernes og folkenes kamp, som slås for forandring; den er svaret på tre årtier med strukturtilpasningspolitik, dikteret af Den Internationale Valutafond og af regeringer, som har underlagt sig den amerikanske politik, som i betydelig grad har forværret bolivianernes liv.

Morales forstår at sammenfatte folkets følelser og han har fremsat et politisk forslag, som står i modstrid til det, som USA har for regionen. Han vil forsvare den nationale suveræni-

tet, går imod at godkende frihandelsaftalen FTAA og tilstedeværelsen af yankie-militærbaser på kontinentet, han lover at nationalisere olie- og gasseressourcerne; han kræver politiske og materielle rettigheder for de indianske folk og for arbejderklassen; det har givet ham støtten fra et mobiliseret folk, som det har vist sig i de seneste år med de folkelige rejsninger, som har kastet to anti-folkelige og proimperialistiske regeringer på porten. (...)

Vi revolutionære ser med sympati på denne politiske sejr, som Bolivias arbejdere og folk har vundet, og som også er et hårdt slag mod imperialismen og det lokale bourgeoisie. Det

bolivianske folk og dets nye regering kan regne med vores solidaritet og støtte til alle de tiltag, som vender sig mod herskerklassernes privilegier og den udenlandske dominans, og til alle handlinger, som forlanger dette folks suveræne ret til at leve i frihed og fremgang.'

De røde pletter på kortet vil ikke alle vise sig at være rigtig røde: En del af disse populistiske og 'socialistiske' regimer viser sig at være skjulte agenter for imperialismen, som har til opgave at forhindre virkelige forandringer og handler i hemmelig alliance med imperialismen. Den amerikanske vrede over Hugo Chavez i Venezuela og Evo Morales i Bolivia siger

noget om, hvem de amerikanske overherrer frygter – og planlægger kup og komplotter imod.

Selvom USA er bundet op i Irak, vil det hverken forhindre denne brutale imperialistmagt i at udløse nye krige og angreb i Mellemøsten, f.eks. mod Iran eller Syrien, eller kup og interventioner i Latinamerika. Det vil være en fatal fejltagelse at tro dette.

Der er brug for effektiv solidaritet med de regeringer, der reelt fører kamp mod imperialismen og den nyliberale politik. Den vil uden tvivl blive nødvendig og sat på prøve i den kommende tid.

I det hele taget er der brug for at styrke solidariteten med de kræfter, der har taget kampen op mod den aggressive globale imperialisme: ikke mindst med den irakiske modstand!

Men den folkelige venstredrejning på hele det latinamerikanske kontinent er en ubestridelig og opmuntrende kendsgerning, forvarslet om en ny serie af antiimperialistiske og socialistiske revolutioner på globalt plan.

I en udtalelse fra et møde af marxistisk-leninistiske partier i Paraguay sidste år konstaterede disse:

'Den oligarkiske imperialistiske magt i vore lande kan ikke ødelægges ad fredelig vej. Den historiske erfaring viser os, at det for revolutionens sejr er det nødvendigt at kunne regne med en stærk massebevægelse, en reel og kæmpende proletarisk avantgarde, som har en rigtig linje, og tilstrækkelige redskaber til at sikre anvendelsen af revolutionær massevold som svar på den vold, som herskerklasserne udøver. (...)

I den seneste tid er de antiimperialistiske og revolutionære kræfter vokset i vore lande og i nogle af disse vinder marxist-leninisterne anerkendelse. At de bliver styrket og tager ved lære af de store folkelige kampe er afgørende for at opnå den intensive ring af de kampe, som vil komme og sikre at de får et revolutionært udfald, bevæger sig mod frigørelsens og socialismens sejr.'

Pensioner skal væk – Hvad mere?

Regeringen venter med at offentliggøre sin plan for velfærdsslagting. Den vil komme i slutningen af februar, har den meddelt. Men det første offer – pensionerne – er ført til slagtebænken.

Der er grunde til, at regeringen holder sit såkaldte 'velfærdssudspil' tilbage. Dårlige grunde, taktiske grunde. En af dem er, at Fogh lader sit støtteparti Dansk Folkeparti samt 'oppositionen' af Radikale og socialdemokrater, der vil markere sig med slagting af masser af 'hellige køer', tage skraldet i den offentlige debat. En anden – langt mere ubemærket grund – er at regeringen afventer en beslutning i EU-parlamentet om det såkaldte service-direktiv, Bolkestein-direktivet, som er planlagt til midten af februar.

Officielt er den danske regering kritisk over for Bolkestein-direktivet, som vil skærpe den indbyrdes konkurrence mellem arbejderne i EU, hvor der er en

officiel arbejdsløshed på 8.5 pct. Direktivets vedtagelse vil betyde, at den nordiske aftalemodel forsvinder.

Uofficielt vil regeringen have en stor del af forslaget vedtaget. Når det har været behandlet i EU-parlamentet, skal det tilbage til EU-kommissionen, som derpå vil fremlægge et revideret forslag til behandling i EU's ministerråd. Det skal efter planen være afsluttet i 2006 – måske allerede i løbet af juni måned, ifølge Østrig, der overtog formandskabet i EU den 1. januar.

Dorte Grenaa: Sidste udkald

Fogh-regeringen bragte Dansk Folkeparti på banen med forslaget om simpelthen at beskære pensionsalderen for både efterløn og folkepension med to år – til hhv. 62 og 67 år.

Dermed skal der skabes en stemning af, at slaget er allerede er tabt, at der allerede er et massivt flertal i folketinget, og at protester er unyttige.

- Alle disse manøvrer er nøje tilrettelagt og sigter på at hindre masseprotester i at vise sig på gaderne, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kom-

munisterne.

- Der lægges op til brutale og åbenlyse forringelser af de tilkæmpede goder og rettigheder, og der er en stor parlamentarisk sammensværgelse i gang for at få dem kørt igennem uden sværds slag, selvom de allerfleste danskere ikke ønsker pensionsalderen sat op. Dansk Folkepartis virkelige reaktionære rolle og falskheden i dets image som regeringens 'sociale alibi' bøjer sig i neon. Men allerværst er den socialdemokratiske fagtops stiltiende accept og aktive medvirken i hele svineriet.

- Det er ved at være sidste udkald. Hvis ikke fagligt aktive kræfter og venstrekræfterne i Danmark finder ud af at rejse protesterne, vil Fogh-planen bare glide igennem – med uhyggelige konsekvenser for det store flertal i fremtiden.

Stop havnedirektivet!

Mere end 35.000 havnearbejdere – indbefattet 1.300 danske – lagde mandag havnene i EU-landene stille i protest mod det såkaldte havnedirektiv. En stor demonstration af havnearbejdere ved EU-parlamentet i Strasbourg blev mødt med vandkanoner fra fransk politi.

Onsdag skulle EU-parlamentet stemme om EU-kommissionens forslag til direktiv om markedsadgang til havnetjenester. Ved redaktionens slutning var resultatet endnu ikke kendt.

- Folkebevægelsen opfordrer EU-parlamentet til at afvise kommissionens forslag fuldstændigt, udtaler Kirsten Annette Christensen fra Folkebevægelsen mod EU's faglige udvalg og hilser havnearbejdernes aktioner velkommen.

- Folkebevægelsen mod EU opfordrer parlamentet til at arkivere forslaget lodret. Havnedirektivet vil på mange

måder ødelægge arbejdsforholdene i de europæiske havne. Direktivet foreslår blandt andet at indføre selvservicering, som betyder, at underbetalte og dårligt uddannede skibsbesætninger fra andre dele af verden vil tage arbejdet med at laste og losse skibene fra de kvalificerede havnearbejdere. Det er et groft og uforsvarligt angreb på overenskomster, aftaler, sikkerheden og beskæftigelsen, så forslaget bør afvises fuldstændigt, udtaler Kirsten Annette Christensen, som er formand for Folkebevægelsen mod EU's faglige udvalg.

- Det er ikke meget mere end to år siden, at EU-parlamentet sidst afviste kommissionens forslag til havnedirektiv, som de europæiske havnearbejdere havde gennemført en lang og hård kamp imod. Nu har havnearbejderne i hele Europa igen rejst sig imod direktivet. Og heldigvis ser det ud til at gå som i 2003, siger Kirsten Annette Christensen og tilføjer:

- Men hvis politikere som Poul Nyrup Rasmussen stemmer imod, så er der ingen grund til den store hjertevarme. Han er selv bannerfører for EU's Lissabon-strategi, som kommissionen bygger sit direktivforslag på. Strategien hævder at ville fremme beskæftigelsen med en uhæmmet og blind ultraliberalisering, men eksempler som havnedirektivet viser, at EU's strategi ikke gavner beskæftigelsen. Tværtimod.

Havnearbejdernes aktioner viser vejen frem også til at stoppe 'servicedirektivet', det såkaldte Bolkestein-direktiv, som EU-parlamentet skal have til endelig behandling i midten af februar. Mange steder i EU-landene planlægges store protester i den forbindelse.

Dødsdom over eksklusivaftaler modtaget uden appel

Dansk fagbevægelse har modtaget dommen over et vigtigt kampvåben - uden modstand og uden appel

Det har i årtier været en hævdvunden ret for arbejdere at tilkæmpe sig retten til eksklusivaftaler lokalt. Arbejdernes interesse i, at samtlige ansatte på virksomheden er organiseret i de relevante fagforeninger, der hver især repræsenterer de forskellige brancher eller faglige områder er jo åbenlyst: Sammenhold er stærkest. Den demokratiske vinkel er vel ligeså oplagt: Når flertallet af arbejdere kræver, at alle ansatte er medlem af samme (branche-)fagforening, så kan det vel dårligt blive mere demokratisk. Når det gælder menneskerettighederne burde det være ligeså oplagt: For at sikre den enkelte ansat de bedst mulige levevilkår, der er basale for menneskene, bør alle organiseres efter fælles interesse.

Fagligt stærke arbejdspladser og fagforeninger har tvunget arbejdsgivere til at tegne lokale aftaler, der indeholder eksklusivaftaler. Selvom det har været et absolut mindretal af arbejdspladser, så har det haft en afsmittende effekt på virksomheder, der ikke direkte har underskrevet en eksklusivaftale; men alligevel i praksis har respekteret en sådan. Løn og arbejdsforhold har tydeligvis været bedre i forhold til arbejdspladser med lav organisationsprocent.

Sidste uges dom ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg var i den grad en politisk dom, der tydeligt har til hensigt at efterleve det almene borgerlige synspunkt: Individets ret til fornedrelse, ydmygelse og armod går foran fællesskabets krav om respekt, solidaritet og levevilkår.

Dommen erklærer, at eksklusivaftaler er i modstrid med menneskerettighederne, hvilket betyder, at de efter dansk standard får til konsekvens, at de skal forbydes! Dommen har også udløst en række reaktioner fra dansk fagbevægelse, der afdækker en mindre uenighed mellem den etablerede fagbevægelse og den venstresocialdemokratiske "gren".

Fagbevægelsens reaktion

Danmarks største fagforbund 3f og LO har mandag klart tilkendegivet, at de har opgivet eksklusivaftalerne:

"LO vil ikke længere tvinge nogen til at være medlem af bestemte fagforbund. Det betyder, at fagbevægelsen med øjeblikkelig virkning giver afkald på eksklusivaftaler. Beslutningen er truffet på dagens ledelsesmøde i LO", lyder det på LO's hjemmeside få dage efter dommen.

LO læner sig op af, at Danmarks største forbund 3f har udtrykt den samme opfattelse:

- Det juridiske grundlag og Menneskeretsdomstolens kompetence i forhold til dansk lovgivning er så klar, at vi ikke vil retshåndhæve eksklusivbestemmelserne i de enkelte overenskomster. Og det betyder, at aftalerne herom i overenskomsterne er sat ud af funktion. Det vil sige, at individets ret til at vælge en bestemt fagforening fra er gældende. Det er virkeligheden fra i dag, oplyser forbundsformand for 3f, Poul Erik Skov Christensen.

LO, 3f og Poul Erik Skov Christensen står ikke alene i toppen af dansk fagbevægelse, når det gælder holdningen til at afskrive eksklusivaftalerne. Med få undtagelser har de rygdækning i forbundstoppende, hvilket bekræftes af beslutningen i ledelsesmødet i LO. Betegnende nok har debatten blandt forbundslederne båret præg af frygten for en medlemsflugt fra fagbevægelsen.

Her har de fundet en fælles trøst i, at eksklusivaftalerne kun gælder for et begrænset antal arbejdspladser/medlemmer, hvormed de samtidigt undervurderer signalværdien i, at det nu er fuldt ud tilladeligt at overgå til en kristelig, gul fagforening eller sågar være totalt uorganiseret. Det er en problemstilling øvrige europæiske eller mere præcist EU-lande kender til. Her ligger organisationsprocenten på under 50, hvilket også kan aflæses i levestandarden.

HK udtrykker sig mere klart, når det gælder forsvaret af arbejdsgivernes interesse i at bevare systemet:

- Den danske aftalemodel sikrer flek-

Foto: 3f

3f formand Poul Erik Skov Christensen

sibilitet og ro på arbejdsmarkedet, og den bliver rost til skyerne i udlandet

Hvem har aben?

Den venstresocialdemokratiske del af fagbevægelsen, der blandt andet kommer til udtryk via *Fagligt Ansvar*, har den opfattelse, at eksklusivaftaler ikke skal stryges, men genforhandles.

Formanden for Byggefagenes Samvirke og ledende figur i *Fagligt Ansvar*, Anders Olesen, har denne udlægning, der på snedigste vis omgår dommen:

- Det er beklageligt, at Menneskeretsdomstolen har lavet en politisk dom, som vægter individuelle rettigheder over kollektive. Men det ville være formålsløst og forkert, hvis fagbevægelsen kastede sig ud i en stor og massiv kamp mod domstolen. Vi må leve med dommen og tage den til efterretning. Men derfor behøver man ikke bare, som LO har besluttet i dag, at slette aftalerne med et pennestrog, og samtidig bede regeringen løse problemet. Det er alt for defensivt. Vores opgave må være at gå i gang med at genforhandle de aftaler vi har med arbejdsgiverne, hvor der er eksklusivaftaler, siger Anders Olesen.

Fagligt Ansvar og dermed den venstresocialdemokratiske fagbevægelse tager ikke udgangspunkt i medlemmernes interesser og kamp mod EU's målsætning om at knægte samtlige arbejderes interesser – nedfældet i Lissabonerklæringen (Agenda 2010). *Fagligt Ansvar* forsøger at profilere sig ved en genforhandling af aftaler, der er underkendt af domstolen i Strasbourg. -gri

Fogh-regeringen øger sin aktive krigsdeltagelse

Dansk og global storprotest 18. marts

På trods af manglende opbakning til de amerikanske krige vil Fogh-regeringen styrke sin lakajtjeneste for USA

Stik imod hvad et markant flertal af danskerne mener, vil regeringen forlænge de danske besættelsestroppers deltagelse i Irak-krigen og samtidig mere end fordoble antallet af danske soldater i Afghanistan, så styrken der kommer op på 360 mand.

Det førstebehandles i folketinget torsdag den 19. januar. En vedtagelse er planlagt til den 26. januar.

60 pct. af danskerne er imod deltagelsen i Irak-krigen og vil have tropperne hjem hurtigst muligt. Både George Bush og Tony Blair – hovedaktører i Irak-krigen – er under stærkt pres fra stadig mere kritiske befolkninger. Begge trues af rigsretssager. Også Anders Fogh og hans krigsforbryderregeringen er under pres, men fastholder alligevel den tætte alliance med Bush's USA til den bitre ende, og vil tilmed øge den aktive danske deltagelse i de amerikanske kolonikrige.

Flere danske tropper skal ud

Kamptropper til Afghanistan

Formelt føres krigen i Afghanistan, der indledtes kort efter 11. september 2001, nu i NATO-regi af ISAF, de såkaldte 'fredsbevarende styrker' på 12.000 mand. Den afghanske modstand mod den udenlandske besættelse er vokset betydeligt gennem det seneste år – og Bush-regeringen har presset på for at få sendt stadig flere soldater fra NATO-lande til Afghanistan. Også med henblik på at trække en del af de 20.000 amerikanske styrker, der har været forrest i kamphandlingerne i operation "Enduring Freedom", ud til krig andre steder.

Situationen i Afghanistan er langt fra det rosenrøde billede, krigspropagandaen tegner. Den amerikansk indsatte regering har ingen kontrol uden for Kabul, landets økonomi er totalt i ruiner, opiumsproduktionen er den

væsentligste produktion.

I øjeblikket er der 160 danske soldater i Afghanistan. Det skal øges med 200 – og 290 af disse kampsoldater skal sættes ind i den sydlige del af landet, hvor de mest omfattende krigshandlinger finder sted. Det skal ske under britisk kommando og til direkte afløsning af amerikanske tropper.

De danske soldater sendes af sted for at komme i kamp.

Den usikre situation i området har fået det hollandske liberale regeringsparti D66 til at sige nej til at sende yderligere soldater til Afghanistan.

18. marts – 3 års ulovlig besættelse af Irak

I Danmark og verden over forberedes massive protester lørdag den 18. marts ved 3-års-dagen for starten på den ulovlige krig mod Irak. Der vil være en kæmpedemonstration i København fra den amerikanske ambassade kl. 12 og store demonstrationer i Århus og Odense og måske også andre steder under parolen "Stop Foghs krig - Tropperne hjem, nu!"

Grundlaget for demonstrationen i København i form af en udtalelse fra Nej til krigs stormøde kan ses andetsteds på denne side.

Stop Foghs krig - Tropperne hjem, nu!

Danske soldater har nu i snart tre år været udsendt til Irak som deltagere i en ulovlig krig og en ulovlig besættelse, og danske soldater dør i Foghs, Blairs og Bushs krig.

Soldaterne og hele den danske befolkning blev bildt ind, at de ville blive modtaget som befriere. Det var en løgn, ligesom påskuddene for krigen (irakiske masseødelæggelsesvåben) var det.

Et overvældende flertal af irakerne ønsker de fremmede styrker ud af landet, og over halvdelen støtter den væbnede modstand, ifølge undersøgelser foretaget for det britiske forsvarsministerium.

USA's og dets allieredes besættelse af Irak er hovedproblemet for det irakiske folk. Først når alle besættelsestropper er ude, vil irakerne kunne skabe en bedre fremtid.

På alle områder har besættelsen været forkert – og en fiasko. Landet er ødelagt, arbejdsløsheden tårnhøj, befolkningen forarmes, kvindernes stilling forringes. Over 100.000 irakere er døde som følge af krigen og besættelsen. Krigsudgifterne er gigantiske. Kun våbenindustrien og en række monopolvirksomheder såsom A.P. Møller-Mærsk henter gevinst.

Nu er der endnu en ny amerikanskstøttet regering på vej. Landet er ved at blive opdelt i tre dele og splittet på reli-

giøs og etnisk basis.

Fogh og hans regering har et stort medansvar for katastrofen, som har udviklet sig i Irak.

Flertallet af danskere er imod krigen og vil have de danske tropper hjem. De er en del af problemet, ikke en del af løsningen. Og de skal hjem NU! Krigsdeltagelsen skal ikke forlænges med nye perioder.

Den danske antikrigsbevægelse rejser følgende krav:

- Stop besættelsen af Irak, alle fremmede tropper skal ud! Stop Foghs krig! De danske tropper hjem, nu!

- Irak må overdrages til det irakiske

Min regerings krig i Irak gør mig flov over at være dansker!

Af Karsten Jonassen

I mit barndomshjem modtog vi jævnlige unge mænd, der var flygtet fra aktiv krigshandling, fordi de var uenige i deres regerings politik.

I anden halvdel af 50'erne husker jeg især en ung franskmand, der var stukket af fra krigstjeneste i Algeriet. Han boede længe hos os, fordi han som desertør risikerede dødsstraf, hvis han vendte hjem til Frankrig.

Senere modtog vi en lind strøm af unge amerikanere, der ikke ønskede at blive sendt til Vietnam. De dukkede op som gæster i huset, boede der et stykke tid og forsvandt så igen. Jeg er ikke sikker på, at jeg på det tidspunkt var klar over, hvad det handlede om. Mit barndomshjem havde ofte besøg af folk fra de mærkeligste steder på jorden, så disse "desertører" fik mig ikke til at undre mig.

Min far var aktiv i internationalt anti-krigs- og solidaritetsarbejde, der betød, at han ofte var væk, men altså også, at vi tit havde spændende gæster.

På et tidspunkt i 60'erne ankom en midaldrende mand fra New York for at besøge min far. Han boede hos os hele sommeren. En dag lavede han et stort papskilt, hvorpå han med store blok-

folk. Det har vist, at det vil demokrati, og det må selv afgøre sin fremtid uden indblanding udefra. Alle de af krigen og besættelsen påtvungne strukturer og aftaler er ulovlige og må annulleres.

- Krigskoalitionen og Danmark som en del af denne må betale krigsskadeserstatninger og kompensationer for de skader, der er påført som følge af den ulovlige aggressionskrig.

- De ansvarlige for den ulovlige krig, krigsforbrydelserne, brugen af fosforbomber, forarmet uran og andre forbudte våben, torturen, mordene og ødelæggelserne må drages til ansvar – indbefattet Anders Fogh og hans regering.

**Vedtaget på Nej til krigs stormøde
i København 11. januar 2006**

bogstaver skrev:

MY GOVERNMENT'S WAR IN VIETNAM MAKES ME ASHAMED TO BE AN AMERICAN

Med skiltet under armen tog han S-toget til Østerport station, gik hen til den amerikanske ambassade og stillede sig op. Han var ene mand, men på ambassaden var man ikke begejstrede. Han blev politianmeldt og fjernet af dansk politi, mens han højlydt protesterede.

Senere udvikledes der en hel folkelig bevægelse mod Vietnamkrigen. Den blev så stærk, at den sammen med den vietnamesiske befolknings kamp fejede de amerikanske tropper ud af Vietnam.

Hvad i alverden får mig til i dag at minde denne mand fra New York og hans bidrag til en bedre verden?

Det er der en del grunde til, og enkelte af dem vil jeg nævne ganske kort.

Mit land deltager i en ulovlig angrebskrig i Irak, hvor vi selv og vores forbundsfæller undertrykker, torturerer og dræber i tusindvis. Fjenden kaldes terrorist.

Mit land tolererer en udvikling i flygtninge- og indvandrerdebatten, der ikke står tilbage for Tyskland i 30'erne.

Mit land deltager i et kristent fundamentalistisk korstog mod stort set alt, der dufter den mindste smule af islam.

Folketingsmedlemmer kan gå på talerstolen og upåttalt sidestille islam og terrorisme.

Mit land gøder jorden for racistiske overfald og falder på knæ for den organiserede hetz mod folk med en anden tro.

Mit land vedtager terrorlove, der undergraver de demokratiske rettigheder. Samtidig føler et dagblad, der under besættelsen var ekstremt nazivenligt, sig kaldet til at provokere den islamiske verden.

Hvor er det dog vigtigt at tegne Muhammed, når verden er i brand, og racismen stikker sit grimme fjæs frem! I den aktuelle ret tilspidsede situation på verdensplan kan man kun tro, at det var en bevidst understøttelse af den almindelige hetz mod og dæmonisering af "de fremmede".

Resultatet udeblev jo heller ikke. En lang række protester mod islam, en statsminister, der knæler for Pia Kjærsgård, samt en række intellektuelle fjolser, der himler op om ytringsfrihed. I ytringsfrihedens navn skal vi nu kaste ved på det fremmedfjendske bål.

Hvad med den ytringsfrihed, som de nye terrorlove beskærer? Jeg mener ikke at have opfattet lyden fra hele hylekoret, da de protesterede. Jeg mener heller ikke at have lagt mærke til de voldsomme protester fra disse forsvarere af ytringsfriheden, da folk fra forskellige solidaritetsbevægelser blev anklaget for at støtte terrorisme. Men det handler måske dybest set heller ikke om ytringsfrihed?

Jeg ser til min store glæde, at der rejser sig stadig flere røster imod den nuværende udvikling i vores land. Det er på tide at tale tydeligt, hvis udviklingen skal vendes.

Indtil da vil jeg sende min amerikanske ven en kærlig tanke og tillade mig at sige:

**MIN REGERINGS KRIG I IRAK
GØR MIG FLOV OVER AT VÆRE
DANSKER!**

900.000 syndebukke

De udstødte er igen udset til at være syndebukke for regeringens såkaldte Velfærdsreform, der har en speciel brod rettet mod arbejdsløse indvandrere.

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man forledes til at tro, at VK-regeringen er ualmindeligt langsomt opfattende, eller i bedste fald at de mange ministre, ordførere og medlemmer af folketinget blot misforstår de udstødte og i særdeleshed indvandrerne. I årtier har dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere efterlyst arbejdspladser. Dokumentationen for, at specielt indvandrere af arbejdsgivere bliver holdt uden for arbejdspladserne, er tykkere end koranen.

VK-regeringen har gjort to punkter i Velfærdskommissionens rapport til deres hjertesager. Det handler dels om udskydelse af tilbagetrækningsalderen fra arbejdsmarkedet, og dels om ”integration af indvandrere på arbejdsmarkedet”. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), som er en hjørnesten på dette område, besværer sig ikke med at fortælle, at angrebene og forringelser gælder samtlige dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere uanset etnisk baggrund, men retorikken er bundet op på et falsum: Velfærdsreformen er rettet mod indvandrere, der jo ’ikke gider arbejde’.

- Danmark er jo ikke et land, hvor man kan sige, at her vil jeg bo, men jeg gider ikke arbejde, udtalte Claus Hjort Frederiksen til Weekendavisen i sidste måned.

Man kunne fristes til at tro, at beskæftigelsesministerens udtalelser har til hensigt at fremprovokere hæn-

Som Frankrigs indenrigsminister Nicolas Sarkozy, gør Claus Hjort Frederiksen dem han selv har fået udstødt af arbejdsmarkedet til syndebukke. Her fra reaktionerne i Frankrig.

delse, der ville kunne sammenlignes med de parisiske forstæder for et par måneder siden. Det har i hvert fald ikke skortet på krav om arbejde, når ghettoerne på Nørrebro, Voldsmose, Brabrand eller andre steder er eksploderet. Hver eneste gang har de unge indvandrere med rette hævdet, at deres fremtid er en blindgyde, fordi arbejdsgiverne pr. definition ikke vil ansætte Ali eller Suleima.

Beskæftigelsesministeren vender det døve øre til og sætter kikkerten for det blinde øje. Han fremturer ved også at kritisere socialrådgiverne, der angivelig fastholder kontanthjælpsmodtagerne i ’klientrollen’:

- Vi skal væk fra det med, at det er synd for nogen, erklærer Claus Hjort Frederiksen i gratisavisen Søndagsavisen.

- Af debatten kan man se, at socialchefer og socialrådgivere kæmper meget imod det, jeg siger. Vi er gået for langt med at nedtone betydningen af et arbejde. Og det var et af de afgørende sporskifter, der blev foretaget, da den nuværende regering kom til i 2001. Vi erkendte, at vejen til integration går via et arbejde.

Det er godt nok et sygt samfund, der tillader en minister at slippe af sted med sådanne replikker uden at stille ham til ansvar. Det er en kendsgerning, at arbejdsløsheden steg med omkring 70.000 i de tre første år, hvor VK-regeringen havde overtaget magten. Ifølge Søndagsavisen med Danmarks Statistik

som kilde er det også dags dato en kendsgerning, at Danmark med godt fem mio. indbyggere har 900.000 mennesker ”i den arbejdsduelige alder”. Næsten 20 pct. af den samlede befolkning er sat uden for arbejdsmarkedet. Det svarer til 30-35 pct. arbejdsløshed, hvilket dårligt nok blev nået i 1930’erne!

Denne problemstilling har beskæftigelsesministeren en yderst nonchalant – for ikke at sige arrogant – holdning til:

- Nu kan man jo hæfte sig ved tal på forskellig vis. Man kan også hæfte sig ved, at vi er et af de lande med den højeste beskæftigelsesfrekvens og en meget høj deltagelse i det danske samfund. Men jo, vi har da også problemer med, at det for dem i bunden af lønskalaen ikke kan betale sig at arbejde.

Claus Hjort Frederiksen bekræfter, at der stadig er 130.000, der kun tjener 50 kr. om dagen ved at gå på arbejde. Man kan med rimelighed frygte, at regeringen på sigt vil forringe forholdene for de udstødte, så det igen kan betale sig at arbejde.

Mens 900.000 udstødte således på fjerde årti mistænkeliggøres for blot at ville nasse på samfundet, så fokuseres der ikke det mindste på det faktum, at der på den ene side ikke åbnes for flere arbejdspladser i en situation, hvor vores samfund i den grad har brug for bedre produktion, mindre nedslidning, bedre offentlig omsorg for børn som ældre m.m.

-gri

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Manglende tillid til efterlønnen

Der er ikke tvivl om, at enormt mange sukker efter muligheden for at gå på efterløn, når man fylder 60 år. Der er ligeså lidt tvivl om, at ordningen er sat under hård beskydning fra dansk hold og fra EU-institutioner. Det behøver man ikke læse i kaffegrums for at få bekræftet. Ifølge fagforbundet HK er tilliden til ordningen dalet på grund af den megen diskussion omkring ældrebyrden og den tilknyttede velfærdsrapport.

- Antallet af a-kasse medlemmer, der betaler til efterlønsbidrag, falder stødt, og det er især de unge, der melder fra. Hvis tendensen fortsætter, behøver politikerne ikke at bekymre sig om at afskaffe ordningen. Den er medlemmerne nemlig selv godt i gang med at udsulte. Det viser de nyeste tal fra fire af landets største a-kasser, noterer HK's hjemmeside.

Senest som 35-årig skal man begynde at betale efterlønsbidrag, hvis man vil gøre sig håb om efterløn som 60-årig. Men kaster man et blik på gruppen af 35-årige a-kassemedlemmer, viser tallene tydeligt, at der i fremtiden bliver væsentligt færre, der bidrager til at bevare ordningen.

I alle fire a-kasser er det gruppen af unge medlemmer, der tegner sig for den mindste tilslutning til efterlønnen. FTF-A (funktionær og tjenestemændenes a-kasse) forudsiger eksempelvis, at blot halvdelen af deres 35-årige medlemmer vil betale til efterlønsordningen om ti år.

Politikernes stadige diskussion om, hvorvidt der er råd til ordningen, betyder naturligvis også, at der er stadig færre, der tror på, at den eksisterer, når de når så langt som til at bruge den.

- Der er en løbende politisk hetz mod efterlønnen. Og de unge tror simpelthen ikke på, at ordningen eksisterer, når de fylder 60 år, forklarer Morten Kaspersen, formand for a-kassernes Samvirke, med beklagelse.

I HK's a-kasse er andelen af medlemmer, der framelder efterløn, steget siden 1999, hvor ordningen blev indført. Af de 35-59-årige har 15,2 procent i dag meldt efterlønnen fra mod 6,8 procent i 1999. Det er en stigning på 8,4 procentpoint på seks år.

I 3F's a-kasse var der i 2001 kun 16,2 procent af de 35-39-årige, der havde meldt efterlønnen fra. Nyeste opgørelse viser, at det tal i 2005 var oppe på 27,8 procent.

I OAA (offentlig ansattes a-kasse) ser tallene ikke bedre ud. Her betalte 16 procent af medlemmerne mellem 35 og 39 år ikke til efterlønnen i 2000. I 2005 var det hele 41 procent.

FTF-A (funktionær og tjenestemændenes a-kasse) forudsiger, at der om ti år vil kun halvdelen af de 35-årige betale til efterlønnen. Det gør de på baggrund af, at 16 procent af gruppen havde frameldt ordningen i 1999, mens 37 procent ikke vil være med i dag.

-gri

Timeløn: En Big Mac

Dansk fagbevægelse har over en bred kam budt arbejdskraft fra andre lande – herunder de senest optagne EU-lande – velkommen, så længe de arbejder på danske overenskomster. Der er i den forbindelse vedtaget en særlig ”østaf-tale”, der angiveligt har til hensigt i en overgangsperiode at skulle beskytte danske overenskomster imod løntrykkeri.

Aftalen fungerer mildest talt ikke tilfredsstillende, idet der foregår masser af overenskomstbrud – lovlige som ulovlige. Det seneste eksempel, der har set dagens lys, er en vognmand, Kim Johansen fra Greve, der benytter estiske chauffører til en timeløn, som svarer til en Big Mac.

Vognmanden har etableret et datterselskab, ADDO, der ansætter de estiske chauffører, som under store lønforskelle arbejder ”røven ud af bukserne”:

- Jeg havde ofte en arbejdsdag på 13 timer, som jeg fik 375 kr. i løn for, erklærer Aivar Sormus til fagbladet 3F.

Blot 42 estere har fået tilladelse til at arbejde inden for transportområdet i Danmark siden maj 2004, viser en opgørelse fra Arbejdsmarkedsstyrelsen. Fra maj 2004 til og med oktober 2005 har i alt 578 personer fra de nye østeuropæiske EU-lande opnået en arbejdstilladelse inden for transport i Danmark. Mere end halvdelen kommer fra Polen, mens 20 procent stammer fra Litauen, oplyser 3F.

Kinesisk bombe under SAS

Det delvis statsejede SAS kan blive ramt af strejke, hvis SAS ikke inden 1. marts går med til at lade 35 nyan-satte kinesiske stewardesser arbejde på danske overenskomster, skriver Berlingske Tidende.

En kineser koster i alt 10.000 kroner om måneden, mens en dansk ansat koster 50.000 kroner om måneden alt i alt med udgifter til hotel, uniform etc. Dermed følger SAS strømmen af virksomheder, der styrker konkurrenceevnen med billig kinesisk arbejdskraft.

- Vi føler det meget mærkeligt, at et 50 procent statsejet flyselskab går ud og ansætter udenlandsk arbejdskraft til at udføre det arbejde, som normalt har været udført af dansk kabinepersonale. Det vil sige direkte eksport af danske arbejdspladser til Kina, siger Verner Lundtoft Jensen formand af kabinepersonalets fagforening.

Arbejdsmarkedsforsker Flemming Ibsen fra Aalborg Universitet kalder ansættelsen af de kinesiske stewardesser for ”en krigserklæring”.

Dårlige rekorder

Det er mindre end en måned siden, at der blev delt *nytårstorsk* ud til personer, der havde gjort sig uheldigt bemærket. For nuværende munter Danmark Statistik med at uddele *torsk* ud til de fagforbund, der har den største arbejdsløshed.

Ledigheden for medlemmerne af 3F's A-kasse var i november 7,7 procent ifølge Danmark Statistik, hvilket er den tredjehøjeste ledighed. RBF (Restaurationsbranchens Forbund) topper listen over a-kassernes ledighed. De to forbund er i øvrigt på vej til en sammenlægning.

På en anden plads kommer Magisternes Forbund med 8,2 pct.

15. februar holder RBF en ekstraordinær kongres, hvor de delegerede skal tage stilling til, om RBF skal optages i 3F eller fortsætte som et selvstændigt forbund. RBF har ca. 22.000 medlemmer.

Livsfarlig Union

Nu vil unionen forgifte drikkevandet og sikre transfedten

Det nye forslag fra EU-kommissionen om ensretning af grænseværdier for pesticider inden for såkaldte klimazoner i EU har medført skarp kritik fra miljøgrupper og bekymring hos en række danske politikere, herunder i Miljøministeriet.

- Det store problem i denne sag er, at kommissionens forslag vil betyde, at farlige pesticider, som flere af EUs medlemslande har forbudt nationalt, skal tillades. Det finder Folkebevægelsen mod EU fuldstændig uacceptabelt, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Forslaget er ikke alene et brud med EUs påståede forsigtighedsprincip. Det er en accept af flere sprøjtegifte, hvis skadelighed over for mennesker og miljø er dokumenteret. Paraquat og Atrazin er eksempler på midler, der også er sundhedsskadelige for mennesker. Går kommissionens forslag igennem, vil tillige flere ukrudtsmidler og insektmidler tillades, selv om de er forbudte herhjemme på grund af deres

trussel mod grundvandet eller deres giftighed over for blandt andet vandinsekter. Forslaget fremsættes i forbindelse med revisionen af direktivet om markedsføring af plantegifte.

- Den danske regering og danske parlamentarikere må stå fast på, at EU ikke skal forgifte drikkevandet. Forslaget bør helt afvises.

EU's transfedt-krav koster menneskeliv

Alene i Danmark dør årligt tusinder af borgere på grund af selv begrænsede mængder transfedtsyrer i fødevarer. Overlæge Steen Stender fra Gentofte Amtssygehus kalder direkte transfedt

for "en giftig fedtart". Efter en klage fra industrien har EU-kommissionen skrevet et brev til Danmark med krav om at droppe vores lovgivning, der – som det eneste land i verden – begrænser indholdet af transfedtsyrer.

- Hvis ikke dette handlede om et så livsfarligt fedtstof, så ville det efterhånden være trivielt at sige det, men vi må konstatere, at EU atter engang har formået at sætte et hovedløst hensyn til industrien over hensynet til folkesundheden. Det er hovedløst, for det første fordi margarineindustrien sagtens kan fremstille fedtstof uden transfedt, for det andet fordi der er rigelig videnskabelig dokumentation for transfedts giftighed og medskyld i hjertekarsygdomme, siger Karina Rohr Sørensen, Folkebevægelsen mod EU.

- Folkebevægelsen er rørende enig med SF's Kristen Touborg, når han til denne sag siger, at det enkelte land bør kunne opretholde højere sundhedsstandarder. Problemet er bare, at dette går stik imod EU's grundlæggende og traktatfæstede værdisæt. For jeg ved snart ikke hvilken gang har et EU-krav afsløret Unionen og dens disrespekt over for det enkelte lands højere standarder, slutter Karina Rohr Sørensen.

Norge vil ikke følge EU's terrorliste

Det norske Revolusjon kommenterer den norske regerings beslutning om ikke fremover at følge EU's terrorliste sådan:

Udenrigsminister Jonas Gahr Støre (Arbeiderpartiet) har i en pressemeddelelse den 4. januar gjort det klart, at Norge ikke længere vil forholde sig til EU's såkaldte «terrorliste» over personer og organisationer.

På denne liste figurerer en række befrielsesbevægelser og anti-imperialistiske organisationer og enkeltpersoner.

Både i Danmark, som i sagen mod Foreningen Oprør, og nu også i Sverige, bliver terrorlisterne forsøgt brugt til at kriminalisere forskellige typer aktivt solidaritetsarbejde.

Regeringen begrundet sin beslutning som følger:

"Norge har tidligere sluttet op om

José
María
Sison

EU's liste over personer, organisationer og enheder, som omfattes af EU's fælles holdning om særlige tiltag mod terrorisme. Denne liste revurderes med jævne mellemrum af EU. Efter en helhedsvurdering er regeringen kommet til, at Norge fremover ikke vil basere sig på nogen anden liste end den, som offentliggøres af FN.

Årsagen er, at en fortsat opslutning om EU's liste vil kunne vanskeliggøre Norges rolle som neutral tilrettelægger

i forskellige fredsprocesser. En sådan rolle kan blive vanskeliggjort, om en af de involverede parter opføres på en liste, som begrænser mulighederne for kontakt."

Til avisen Klassekampen siger Støre:

- Vi har besluttet, at vi vil basere os på én liste, og det er FN's terrorliste. Vi vil fortsat have et nært samarbejde med EU omkring terror, men vi er ikke med i EU og har ikke været med til at udarbejde disse lister.

- Det er naturligvis regeringens ambitioner som "fredsmægler" mellem diverse regeringer og befrielsesbevægelser i for eksempel Palæstina og Colombia, som har været udslagsgivende. Alligevel er det positivt, at udenrigsministeren går så klart ud og bryder med den slaviske efterplapring af EU, som har været

Den danske hær skyldig i tortur

Anne-Mette Hommel blev kendt skyldig i at have brugt tortur mod den danske hærs fanger i Irak. Til gengæld fritog Københavns Byret hende for straf, fordi hun enten fik forkert eller ingen vejledning af sine overordnede.

Anne-Mette Hommel har appelleret - og vil pure frikendes. Hun vil ikke være syndebuk. Hendes pointe er, at hun fulgte ordrer og blot praktiserede sin militæruddannelse.

Hvordan sagen vendes og drejes: Den danske hær har anvendt tortur.

Foran indgangen til retssalen forkyndte et stort skilt fra Nej til krig:

NEJ TIL TORTUR -
TROPPENE RETUR!

reglen til nu, siger Revolusjon.

Den danske regering samarbejder uhyre tæt både med USA og EU omkring terrorlisterne og tager udgangspunkt ikke bare i FN's, men også EU's liste og den hyppigt opdaterede amerikanske liste, som anbringer alt, hvad USA og EU ikke bryder sig om, på listen.

Det gælder bl.a. stifteren af Filippinerne Kommunistiske Parti José Maria Sison. Han er opført på både USA's og EU's liste som terrorist - og frygter med god grund, at han vil blive kidnappet af amerikansk efterretningstjeneste fra sit eksil som politisk flygtning i Holland. Der har været store protester, også fra EU-parlamentarikere, fordi Sison efter amerikansk pres er kommet på EU's liste.

Sison og de filippinske befrielsesbevægelser har hilst Norges beslutning velkommen.

Havnearbejdere ved EU-parlamentet

Mange tusinde havnearbejdere protesterede 16. januar mod havnedirektivet

Fulde af kampgejst

Politiet brugte tåregas og knipler mod arbejderne

Den europæiske reaktion vil kriminalisere marxismen

Af Klaus Riis

Europarådets parlamentariske forsamling vil på et møde den 23.-27. januar 2006 tage stilling til en resolution med titlen ”Behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer”.

Forslaget er indstillet fra Europarådets komité for politiske sager og er udarbejdet af den svenske konservative politiker Göran Lindblad fra Moderata samlingspartiet.

Moderaterne er på EU-plan medlem af det Europæiske Folkeparti (68 medlemspartier, fra Danmark de Konservative og Kristen-demokraterne), det største ”europæiske parti” – med 11 regeringschefer i EU-landene og syv i ikke-EU-lande. Angela Merkel (Tyskland), Silvio Berlusconi (Italien), Kostas Karamanlis (Grækenland), Wolfgang Schäuble (Østrig), Jean-Claude Juncker (Luxembourg) og Jan-Peter Balkenende (Holland) tilhører dette parti – ligesom EU-kommissionsformanden José Barroso.

Lindblad, en svensk tandlæge, er i 2006 ude i et større reaktionært politisk ærinde: intet mindre end at *fordømme socialisme og kommunisme, at lægge op til forbud mod kommunistiske partier og organisationer, at kriminalisere marxismen.*

At det netop er en svensker, der har fået i opdrag at få vedtaget en antikommunistisk resolution med et sådant indhold, er ikke tilfældigt. Blev det fremsat af f.eks. de danske Konservative, der under besættelsen som led i kollaboratørpolitikken med nazisterne var med til at vedtage den grundlovsstridige kommunistlov, der forbød det kommunistiske parti og kommunistisk virksomhed, ville projektet være for ’sårbart’.

Det er heller ikke noget tilfælde, at det fremkommer i det ret betydningsløse Europaråds ret ubetydelige parlamentariske forsamling. Der er der mulighed for vedtagelse af den – og det vigtige for den

under henvisning til teorien om klassekamp og princippet om proletariats diktatur. Fortolkningen af disse to principper legitimerede ”udryddelsen” af mennesker, som blev betragtet som skadelige for opbygningen af et nyt samfund og dermed som fjender af de totalitære kommunistiske regimer.”

I det efterfølgende ’Forklarende memorandum’ forklarer Lindblad: ”Det vigtigste træk ved de kommunistiske forbrydelser har været, at undertrykkelsen har været rettet mod hele kategorier af uskyldige mennesker, hvis eneste ”forbrydelse” har været at være medlemmer af disse kategorier. På denne måde har regimerne myrdet dusinvis af millioner af rige bønder (kulakker), adelsmænd, borgere, kosakker, ukrainere og andre grupper.

Disse forbrydelser er det direkte resultat af teorien om klassekamp, som gennemtvang behovet for at ”eliminere” mennesker, som ikke blev anset for at være til nytte i opbygningen af samfundet.”

’Teorien om klassekamp’, som hele arbejderbevægelsen og alle de socialistiske og kommunistiske partier verden over er blevet grundlagt på, og ’teorien’ om ’arbejderklassens herredømme’ (’proletariats diktatur’), som de socialistiske lande i historien har bygget på, stemples som kriminelle.

Det er marxismen – arbejderklassens teori til overvindelse af kapitalismen og skabelse af et nyt og bedre samfund, og grundlaget for alle de rettigheder og fremgange, arbejderklassen har tilkæmpet sig gennem historien – der skal gøres til en forbrydelse.

Karl Marx skrev i 1852 i et brev til Weydemeyer:

”... Hvad nu mig angår, så tilkommer der ikke mig den fortjeneste at have opdaget

hverken klassernes eksistens i det moderne samfund eller deres indbyrdes kamp. Borgerlige historikere havde længe før mig skildret, hvordan denne klassernes kamp historisk har udviklet sig, og borgerlige økonomer havde fremstillet denne udviklings økonomiske anatomi. Hvad jeg tilføjede af nyt var

1. at påvise, at klassernes eksistens blot er knyttet til bestemte historiske faser i produktionens udvikling;
2. at klassekampen nødvendigvis fører til proletariats diktatur;
3. at selve dette diktatur kun danner overgangen til ophævelsen af alle klasser og til et klasseløst samfund ...”

Lindblad og den reaktionære antikommunistiske falanks bag ham vover ikke direkte og udtalt at fordømme Karl Marx og marxismen. Det er imidlertid det egentlige sigte: Marx skal endnu engang slås ihjel og begraves én gang for alle, nu igen ved hjælp af politistaten.

Det stinker langt væk af fascisme. Lindblads resolution er også en genoprejsning af nazismen og en undskyldning for dens forbrydelser.

Ikke bare hele arbejderbevægelsen og dens organisationer, men alle progressive partier, kræfter og enkeltpersoner må afvise, fordømme og stoppe dette reaktionære, antimarxistiske og antikommunistiske fremstød, som vil sende Europa tilbage til 30’erne i forrige århundrede.

**Overalt i Europa
protesteres mod Europarådets
antikommunistiske hets-
resolution. Se den danske
protestudtalelse på s. 14.**

**Den 21. januar 2006
fremsendes underskrifterne
samlet til Europarådet, og der
vil blive udsendt en
pressemeldelse med
underskrivernes navne**

Mikis Theodorakis om Europarådets anti- kommunistiske memorandum

Europarådet har besluttet at ændre på historien. At forvrænge den ved at sætte lighedstegn mellem ofrene og aggressorerne, mellem heltene og de kriminelle, mellem befrielse og erobring og mellem kommunisterne og nazisterne.

Europarådet mener, at nazismens største fjender, dvs. kommunisterne, er forbrydere ligesom nazisterne! Og rådet er bekymret og protesterer over, at hvor hitleristerne er blevet fordømt af det internationale samfund, så er noget tilsvarende endnu ikke sket med kommunisterne.

Af denne grund foreslår Europarådet, at en sådan fordømmelse skal ske ved rådets parlamentariske samling den 24.-27. januar 2006.

Rådet bekymrer sig, fordi ”den offentlige interesse for de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer, er meget lille”. Og fordi ”kommunistiske partier stadig er legale i nogle lande, selv om de ikke har taget afstand fra disse forbrydelser”.

Med andre ord annoncerer Europarådet en kommende forfølgelse af de europæiske kommunister, der endnu ikke har afsvoret deres overbevisning, således som det tidligere blev krævet af Gestapos bødler, der torturerede kommunister i lejren ved Makronisos.

Men i sidste instans blev nazisterne druknet i blodet fra deres ofre: 20 millioner døde i det kommunistiske Sovjetunionen, og mange hundrede tusinde kommunister gav deres liv – også i Grækenland – ved at sætte sig i spidsen for de nationale befrielsesbevægelser over hele Europa.

Men de herrer i Europarådet, som ønsker at genoplive de metoder, der er blevet fordømt af historien og folkene, er allerede bagud i forhold til deres storebror, USA, som udrydder hele befolkninger ved hjælp af Hitler-agtige metoder. Det er bl.a. tilfældet i Irak, som USA har efterladt i ruiner fulde af amerikanske fængsler, hvor tusinder af uskyldige ofre dagligt bliver tortureret på en barbarisk og opsigtsvækkende måde.

Om denne store forbrydelse mod

menneskeheden, såvel som om den hitleriske torturlejr i Guantanamo, har Europarådet absolut intet at sige.

Så hvordan kan nogen tro, at Europarådets parlamentarikere er oprigtigt bekymret for menneskerettigheder, når de tillader, at deres egne hjemlande lader amerikanske fly fulde af mennesker uden rettigheder overflyve og lande og sætte disse mennesker i særlige fængsler med det formål at torturere dem?

Dette råds parlamentarikere kan ikke være anklagere. Ved historiens domstol, der til sin tid vil afsige dom over de tallose forbrydelser, der er blevet begået af deres storebror USA fra Vietnam til Chile og fra Sydamerika til Irak, vil disse parlamentarikere blive retsforfulgt for at have tolereret eller endog medvirket ved disse forbrydelser.

Desværre følger jeg mig i dag mere forpligtet til at tale på vegne af de døde end af de levende. På vegne af mine døde kommunistiske kammerater, som var ofre for Gestapo, dødslejrene og henrettelsespladserne i deres kamp for at besejre nazismen og fejre friheden, har jeg derfor kun to ord at sige til disse parlamentariske ”gentlemen”:

SKAM JER!

Athen den 22. december 2005

Underskriftkampagne: Stop heksejagten på Europas kommunister!

På et møde i Europarådet den 23.-27. januar 2006 skal den parlamentariske forsamling tage stilling til en resolution med titlen *"Behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer"*. Forslaget er indstillet fra Europarådets komité for politiske sager og er udarbejdet af den svenske politiker Göran Lindblad (kristelig demokrat).

Blandt dem, der anbefaler fordømmelsen, er medlemmer af parlamenter i lande, der i dag ikke tøver med at forfølge og fængsle ledere af kommunistiske partier og folkelige bevægelser, mens de på den anden side lukker øjnene for eller direkte deltager i forherligelsen af nazismens symboler og krigsforbrydere.

Den verdensberømte græske komponist og forfatter Mikis Theodorakis peger i en udtalelse på, at Europarådet nu vil beslutte *"at ændre på historien. At forvrænge den ved at sætte lighedstegn mellem ofrene og aggressorerne, mellem heltene og de kriminelle, mellem befrierne og erobrerne og mellem kommunisterne og nazisterne"*.

Nazi-Tyskland blev først og fremmest knækket som resultat af Sovjetunionens indsats, der kostede landet 20 millioner døde. Hundredtusinder af kommunister gav deres liv i kampen mod nazismen, også i Danmark, ved at sætte sig i spidsen for de folkelige modstandsbevægelser overalt i Europa.

Forslaget til fordømmelse bekymrer sig over, at *"kommunistiske partier er legale og aktive i visse lande, selv om de i nogle tilfælde ikke har taget afstand fra de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer i fortiden"* og opfordrer de kommunistiske partier *"til at genoverveje kommunismens og deres egen historie"*.

Det fremgår af forslaget, at forbrydelserne bl.a. anses for et resultat af marxismens teori om eksistensen af klassekamp. Forslaget lægger op til en skærpet forfølgelse af de europæiske kommunister, hvis de f.eks. stadig mener, at der foregår klassekamp i Europa.

Men kommunisterne har været og vil fortsat være en del af den demokratiske proces og kamp.

Forslaget til fordømmelse lægger også op til, at der nu skal iværksættes en særlig målrettet ideologisk *"national bevidstkampagne"* over for befolkningerne og en særlig indsats i uddannelsen af de unge generationer. Dette skal bl.a. ske ved *"... en revision af skolebøger og udnævnelsen af en mindededag for ofrene for kommunismen ..."* Europarådets politikere vil kort sagt ændre Europas historie.

Hvis Europarådet vedtager forslaget, vil det tilskynde til massive overgreb mod demokrati og menneskerettigheder i form af en heksejagt på kommunister og andre folkelige og demokratiske kræfter.

Dette minder i uhyggelig grad om McCarthy-perioden i 1950'ernes USA, hvor titusinder blev forfulgt på grund af deres politiske holdning. Dette undergraver fuldstændig de værdier om demokrati og menneskerettigheder, som Europarådet hævder at repræsentere og forsvare.

Den tyske præst Martin Niemüller, der selv var aktiv i modstanden mod nazismen og sad i koncentrationslejren Sachsenhausen, skrev følgende berømte digt om nazisternes heksejagter:

Først kom de for at hente kommunisterne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke kommunist.

Så kom de for at hente socialdemokraterne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke socialdemokrat.

Så kom de for at hente fagforeningslederne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke fagforeningsleder.

Så kom de for at hente jøderne, men jeg protesterede ikke, for jeg var ikke jøde.

Da de kom for at hente mig, var der ingen tilbage til at protestere.

Undertegnede appellerer til medlemmerne af Europarådets parlamentariske forsamling om at afvise forslaget.

Nej til en europæisk McCarthyisme

Hjemmesiden www.no2anticommunism.org har sat en net-underskriftsindsamling i værk. Den siger: (Resolutionsforslaget) har ikke til hensigt at fordømme ophavsmændene til forkastelige handlinger, men at stigmatisere den kommunistiske bevægelse og ideologi som helhed, som angiveligt 'altid har resulteret i massiv terror, forbrydelser og storstilet overtrædelse af menneskerettigheder, og det uanset hvor og hvornår den har været indført, det være sig i Europa eller andetsteds.'

På denne måde benægter udkastet at den kommunistiske bevægelse og ideologi er en integreret del af arbejderbevægelsens og de sociale fremskridts historie. Resolutionsudkastet fornægter ligeledes Sovjetunionens og den kommunistiske bevægelses afgørende rolle i kampen mod den nazistiske rædsel.

Vedtages resolutionen vil den føre til en officiel historieskrivning om Sovjetunionen og den kommunistiske bevægelse, som vil lamme historisk forskning. Det vil åbne porten til en heksejagt – tilsvarende McCarthys i 1950'erne – imod forskere, som ikke skriver under på den officielle historie.

Resolutionen erklærer, at *'eventuelle nationale interesser bør ikke afholde lande fra en passende kritik af eksisterende totalitære kommunistiske regimer'*. Dermed vil denne resolution psykisk forberede militær aggression imod disse, sådan som Bush-regeringen allerede adskillige gange har truet med.

Ved at kritisere den kendsgerning, at *'kommunistiske partier er legale og aktive i visse lande, selv om de i nogle tilfælde ikke har taget afstand til de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer i fortiden'* lægger den op til at forbyde disse partier.

Ud over kommunisme vil resolutionen tilmed kriminalisere selve begrebet klassekamp, *der 'bruges til at retfærdiggøre forbrydelser med'*. På denne måde truer den de europæiske arbejdere og fagbevægelsen som helhed, en bevægelse som modsætter sig nutidens neoliberale politik.

Behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer

Forslag til resolution

Forslaget til resolution til vedtagelse af PACE - Europarådets parlamentariske forsamling. Det er stillet af Göran Lindblad, Sverige, for Komiteen for politiske sager. Et forklarende memorandum er udeladt her

Forsamlingen henviser til sin Resolution 1096 (1996) om forholdsregler til at nedbryde kommunistiske, totalitære systemer.

De totalitære kommunistiske regimer, som var ved magten i Central- og Østeuropa i sidste århundrede, og som stadig er ved magten i adskillige lande i verden, har været uden sidestykke i forhold til de massive overtrædelser af menneskerettighederne. Overtrædelserne har været forskellige afhængigt af kulturen, landet og den historiske periode, og de har omfattet individuelle og kollektive mord og henrettelser, død i koncentrationslejre, sult, deportationer, tortur, slavearbejde og andre former for fysisk terror i stor skala.

Forbrydelserne blev retfærdiggjort under henvisning til teorien om klassekamp og princippet om proletariats diktatur. Fortolkningen af disse to principper legitimerede "udryddelsen" af mennesker, som blev betragtet som skadelige for opbygningen af et nyt samfund og dermed som fjender af de totalitære kommunistiske regimer. Et stort antal af ofre i de omhandlede lande var deres egne borgere. Det var især tilfældet for folkene i det tidligere USSR, som havde langt det største antal ofre.

Forsamlingen anerkender, at til trods for de totalitære kommunistiske regimers forbrydelser, så har nogle europæiske kommunistpartier bidraget til at opnå demokrati.

Da de totalitære kommunistiske regimer i Central- og Østeuropa faldt, blev dette ikke i alle tilfælde fulgt op af en international undersøgelse af de forbrydelser, der var blevet begået af dem. Og de ansvarlige for disse forbrydelser

er ikke blevet bragt for en international domstol, således som det var tilfældet med de horrible forbrydelser, der blev begået i nationalsocialismens (nazismens) navn.

Som følge heraf er den offentlige bevidsthed om forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer meget ringe. Kommunistiske partier er legale og aktive i visse lande, selv om de i nogle tilfælde ikke har taget afstand til de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer i fortiden.

DOKUMENTATION EUROPARÅDET

Forsamlingen er overbevist om, at den historiske bevidsthed er en af forudsætningerne for at kunne undgå tilsvarende forbrydelser i fremtiden. Desuden spiller moralske vurderinger og fordømmelser af begåede forbrydelser en vigtig rolle i uddannelsen af den unge generation. En klar holdning fra det internationale samfunds side til fortiden kan danne udgangspunkt for de unges fremtidige handlinger.

Herudover er forsamlingen overbevist om, at de ofre for de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer, som stadig er i live, samt deres familier, fortjener sympati, forståelse og anerkendelse for deres lidelser.

Totalitære kommunistiske regimer findes stadig i visse lande i verden, og der begås stadig forbrydelser. Eventuelle nationale interesser bør ikke afholde lande fra en passende kritik af eksisterende totalitære kommunistiske regimer. Forsamlingen fordømmer stærkt alle overtrædelser af menneskerettighederne.

De debatter og fordømmelser, der har fundet sted indtil nu på nationalt niveau i nogle af Europarådets medlemsstater, kan ikke afholde det internationale samfund fra at indtage en klar holdning til de forbrydelser, der er blevet begået af de totalitære kommunistiske regimer.

Det internationale samfund har en moralsk forpligtelse til at gøre dette uden yderligere forsinkelse.

Europarådet er et velvalgt sted for en sådan debat på internationalt plan. Alle de tidligere europæiske kommunistiske lande med undtagelse af Hviderusland er nu medlemmer af rådet, hvis grundlæggende værdier er beskyttelsen af menneskerettighederne og retssikkerhed.

Derfor fordømmer rådets parlamentariske forsamling stærkt de massive overtrædelser af menneskerettighederne, som blev begået af de totalitære kommunistiske regimer, og forsamlingen udtrykker sympati, forståelse og anerkendelse til ofrene for forbrydelserne.

Herudover opfordrer forsamlingen alle kommunistiske og post-kommunistiske partier, som ikke allerede har gjort det, til at genoverveje kommunismens og deres egen historie og herigennem at tage klar afstand fra de forbrydelser, der er begået af de totalitære kommunistiske regimer, og til at fordømme dem uden forbehold.

Forsamlingen er overbevist om, at denne klare holdning fra det internationale samfunds side vil bane vej for yderligere forsoning. Herudover vil det forhåbentlig opmuntre historikere over hele verden til at forsætte deres studier med det formål at fastslå og objektivt klarlægge, hvad der skete.

Forslag til anbefalinger

Den parlamentariske forsamling henviser til sin resolution 1096 (1996) om forholdsregler til at nedbryde kommunistiske, totalitære systemer og til resolution ... om behovet for international fordømmelse af forbrydelser begået af totalitære kommunistiske regimer.

Forsamlingen er af den opfattelse, at der er et påtrængende behov for en dybtgående og udtømmende debat om de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer, med det formål at yde sympati, forståelse og anerkendelse til alle dem, der blev påvirket af disse forbrydelser.

Forsamlingen er overbevist om, at

Europarådet, der er en organisation, der står for retssikkerhed og beskyttelse af menneskerettighederne, skal indtage en klar holdning til de forbrydelser, der blev begået af de kommunistiske regimer.

Derfor opfordrer forsamlingen ministerrådet til

- at oprette en komite sammensat af uafhængige eksperter med den opgave at samle og vurdere information og lovgivning i forhold til overtrædelser af menneskerettigheder under forskellige totalitære kommunistiske regimer;
- at vedtage en officiel erklæring om international fordømmelse af de forbrydelser, der blev begået af totalitære kommunistiske regimer, og en hyldest til ofrene uanset deres nationalitet;
- at iværksætte en kampagne, der skal styrke bevidstheden hos offentligheden om de forbrydelser, der blev begået af totalitære kommunistiske regimer i Europa;
- at organisere en international konference om de forbrydelser, der blev begået af de totalitære kommunistiske regimer; konferencen skal have deltagelse af repræsentanter for regeringer og parlamenter, af forskere, eksperter og ngo'er;
- at opfordre de af Europarådets medlemslande, der har været styret af totalitære kommunistiske regimer til
- at etablere komiteer sammensat af uafhængige eksperter med den opgave at samle og vurdere information om overtrædelse af menneskerettighederne under det nationale totalitære kommunistiske regime og herunder samarbejde tæt med Europarådets ekspertkomite;
- at gennemgå den nationale lovgivning med det formål at opnå fuld overensstemmelse med ministerrådets anbefaling (2000) 13 om en europæisk politik vedrørende adgang til arkiver;
- at iværksætte en national bevidsthedskampagne om de forbrydelser, der blev begået i den kommunistiske ideologiske navn, herunder en revision af skolebøger og udnævnelsen af en mindedag for ofrene for kommunismen samt oprettelse af museer;
- at opfordre de lokale myndigheder til at oprette mindesmærker som en hyldest til ofrene for de totalitære kommunistiske regimer.

Uri Avnery, journalist og fredsaktivist, er den israelske fredsbevægelses 'grand old man' - og en skarp politisk kommentator. Her 'mindes' han den Ariel Sharon, der nu er ude af israelsk politik og verdenspolitik

Fra sin tidlige ungdom var Sharon fuldstændig overbevist om, at han var det eneste menneske i verden, der kunne redde staten Israel. Det var absolut sikkert, uden for enhver tvivl. Han vidste simpelthen, at han var nødt til at vinde ubegrænset magt for at fuldføre den mission, som skæbnen havde betroet ham.

Denne overbevisning førte til fuldstændig sammenfletning af personlig egocentrisme og national egocentrisme. For et menneske, som tror, han har en sådan mission, er der ingen forskel på private og nationale interesser. Hvad der er godt for ham selv, bliver automatisk godt for nationen, og vice versa. Det betyder, at enhver, der hindrer ham i at opnå magt, i virkeligheden begår en forbrydelse mod staten. Og enhver, der hjælper ham med at komme til magten, udfører i virkeligheden en patriotisk handling.

Denne tro styrede alle hans handling-

er i årtier. Det forklarer den indædte beslutsomhed, udholdenheden, den ubøjelige stædighed, der blev hans varemærke og gav ham øgenavnet "bulldozeren". Den tiltrak beundrere, der fuldstændig faldt for hans indflydelse.

Den forklarer også hans holdning til pengesager. Det er blevet sagt, at han "ikke stoppede for rødt lys", og at "love ikke gjaldt ham". Mere end én gang blev han anklaget for at modtage millioner fra rige jøder i udlandet. Dagen før hans skæbnesvangre slagtilfælde kom det frem, at politiet havde rettet en formel anklage mod ham for at tage imod en bestikkelse på tre millioner dollars fra en casino-indehaver. (Det er bestemt en mulighed, at det var det, der sendte hans blodtryk i vejret og medvirkede til slagtilfældet). Men det var ikke alle disse millionærer, der regnede med noget til gengæld. Flere af dem, der troede, som han selv gjorde, at de ved at støtte ham faktisk støttede staten Israel. Kan der tænkes en mere hellig pligt end at yde en sikret indtægt til den israelske Napoleon, så han kan anvende al sin energi på opfyldelsen af sin historiske mission?

Iløbet af sin lange livsrejse klarede Sharon den slags forhindringer med lethed. De fik ham ikke til at afvige fra sin løbebane. Personlige tragedier og politiske nederlag bremsede ham ikke et eneste øjeblik. De ulykker, der dræbte hans første kone og hans ældste søn,

Sharon: En Napoleon *made in Israel*

Af Uri Avnery

afskedigelsen fra embedet, da han blev dømt af en undersøgelseskommission for "indirekte ansvar" for massakrerne i Sabra og Shatila, og de mange andre problemer, fejltagelser og skuffelser, han blev ramt af i årenes løb, afskrækkede ham ikke. Ikke et øjeblik fik de ham til at afvige fra bestræbelserne på at opnå absolut magt.

Og nu var det alt sammen lige ved at blive virkeliggjort. Onsdag d. 4. januar 2006 kunne han være sikker på, at han om tre måneder ville blive Israels enehersker. Han havde skabt et parti, der tilhørte ham alene og ikke blot var på vej til at opnå en central position i det næste Knesset, men også at tilintetgøre alle de andre partier.

Han var besluttet på at bruge denne magt til fuldstændig at ændre Israels politiske landskab og indføre et præsidentstyre, der ville have givet ham en almægtig stilling, som den Juan Peron havde i Argentina i sine velmagtsdage. Så ville han endelig blive i stand til at virkeliggøre sin historiske mission og udlægge de baner, som Israel skulle følge for generationer, som David Ben-Gurion havde gjort før ham.

Og netop da, præcis da det virkede, som om intet længere kunne standse ham, blev han med brutal pludselighed forrådt af sin egen krop.

Det der skete, ligner et centralt motiv i en jødisk myte: den skæbne, Moses fik, da Gud straffede ham for hans overmod ved at lade ham få et kort glimt af det forjættede land på afstand, men lade ham dø, før han kunne sætte sin fod på dets jord. På tærskelen til absolut magt ramte slagtilfældet Ariel Sharon.

Mens han endnu kæmpede for sit liv på hospitalet, var myten om "arven efter Sharon" allerede ved at tage form.

Som det er gået for mange ledere, der ikke har efterladt sig et skrevet testamente, står det nu enhver frit for at forestille sig sin egen Sharon. Venstre-fløjspolitikere, der indtil for nylig havde forbandet Sharon som morderen

fra Kibieh, slagteren fra Sabra og Shatila og det menneske, der var ansvarligt for udplyndringen og slagtingerne i de besatte palæstinensiske områder, begyndte at beundre ham som "fredsmageren". Bosættere, der havde fordømt ham som forræder, begyndte at huske, at det var ham, der havde skabt bosættelserne og var fortsat med at udvide dem helt til den dag i dag

Indtil for nylig var han et af de mest hadede mennesker i Israel og i hele verden. Nu efter evakueringen af Gush Katif er han blevet offentlighedens yndling, næsten fra væg til væg. Nationens ledere har kronet ham som "den store kriger, der er blevet en fredens helt".

Alle er enige om, at Sharon har forandret sig fuldstændig, at han har flyttet sig fra den ene yderpol til den anden, som ordsprogets etiopier, der har skiftet hud, og leoparden, der har mistet sine pletter.

Alle disse analyser har ét til fælles: De har ingenting at gøre med den virkelige Ariel Sharon. De er bygget på uvidenhed, indbildning og selvbedrag.

Et enkelt blik på hans lange karriere (suppleret, må jeg indrømme, med et vist personligt kendskab) viser, at han ikke har forandret sig overhovedet. Han er forblevet tro mod sin grundlæggende holdning og har kun tilpasset sine slo-

gans til skiftende tider og omstændigheder. Hans overordnede plan er forblevet, som den var fra starten.

Hans verdenssyn bygger på en simplistisk, 19. århundrede-agtig nationalisme, der siger: Vort folk står over alle andre, andre folk er laverestående. Vores nations rettigheder er hellige, andre nationer har slet ingen rettigheder. Moralske regler gælder kun forhold inden for nationen, ikke forhold mellem nationer.

Denne overbevisning fik han ind med modernismen. Den styrede Kfar Malal, den kooperative landsby, han blev født i, ganske som den styrede hele verden på den tid. Særlig mellem jøder var den blevet forstærket af Holocausts rædsler. Sloganet "hele verden er imod os" er dybt forankret i den nationale psyke og er særlig rettet mod arabere.

Det var på dette moralske grundlag, man byggede planen om at grundlægge en jødisk stat så stor som muligt og fri for ikke-jøder. Det kunne føre til den konklusion, at den etniske udrensning, Ben-Gurion påbegyndte i 1948, hvor halvdelen af palæstinenserne fik frataget deres hjem og jord, måtte fuldføres. Sharons karriere begyndte kort efter, da han blev udpeget til at lede undergrundskommandoen Unit 101, hvis morderiske handlinger på den anden side af grænsen især havde som formål at forhindre flygtningene i at infiltrere sig tilbage til deres landsbyer.

Men Sharon blev ret tidligt overbevist om, at endnu en omfattende etnisk udrensning var umulig i den umiddelbart overskuelige fremtid (bortset fra en eventuel uforudsigelig international begivenhed, der fuldstændig ville forandre betingelserne).

I mangel af denne mulighed var Sharon overbevist om, at Israel måtte annekttere alle områder mellem Middelhavet og Jordanfloden uden tæt palæstinensisk befolkning. Allerede for flere årtier siden udarbejdede han et kort, som han stolt fremviste til lokale og udenlandske personer for at omvende dem til hans synspunkter.

*Palæstinensisk mor og søn
skudt af Israels besættelsesstyrker
begraves i Nablus 16. januar*

I følge dette kort vil Israel annektere Lområderne langs grænsen før 1967 så vel som Jordandalen frem til “bagsiden af bjerget” (et udtryk Sharon, holder særlig meget af). Det vil også annektere adskillige øst-vest-gående striber for at forbinde Jordandalen med den grønne linje. I disse områder afmærket til annektering skabte Sharon et finmasket net af bosættelser. Det har været hans vigtigste bestræbelse de sidste tredive år uanset hans embede – som landbrugsminister, handels- og industriminister, forsvarsminister, boligminister, udenrigsminister, minister for infrastruktur og statsminister – og dette arbejde foregår også i dette øjeblik.

Områder med tæt palæstinensisk bebyggelse planlagde Sharon at overlade til palæstinensisk selvstyre. Han var besluttet på at fjerne alle de bosættelser, som var etableret der, uden nærmere overvejelse. På den måde ville otte-ni palæstinensiske enklaver komme til verden, afskåret fra hinanden og hver for sig omringet af bosættere og israelske militære installationer. Han var ligeglad med, om de kunne kaldes en “palæstinensisk stat”. Når han for nylig anvendte denne betegnelse, var det et eksempel på hans evne til at tilpasse sig, udvendigt og verbalt, til skiftende situationer.

Gazastriben er en af disse enklaver. Det er den virkelige betydning af fjernelsen af bosættelserne og tilbagetrækningen af den israelske hær. Det er første skridt i virkeliggørelsen af kortet: Dette lille område med en tæt palæstinensisk befolkning på en og en kvart million blev overladt til palæstinenserne. Israelske land-, sø- og luftstyrker omringer striben næsten fuldstændigt. Selve eksistensen af dens befolkning afhænger til enhver tid af Israels nåde,

idet det fuldstændig kontrollerer al indgang og udgang (bortset fra Rafah-overgangen til Ægypten, som er fjernstyret af Israel). Israel kan afskære vand- og elektricitetsforsyningen med øjeblikks varsel. Sharon havde til hensigt at skabe den samme situation i Hebron, Ramalla, Nablus, Jenin og de øvrige områder.

Er det en “fredsplan”?

Fred oprettes mellem nationer, der enes om at skabe en situation, hvor de alle kan leve i frihed, velbefindende og gensidig respekt og tro på, at det er godt for dem. Det er ikke, hvad Sharon havde til hensigt. Som militærperson kendte han udelukkende til våbenhviler. Hvis man havde tilbudt ham fred på et sølvfad, ville han ikke have kunnet se, hvad det var.

Han vidste udmærket, at ingen palæstinensisk leder havde mulighed for at acceptere hans kort, nu eller siden. Det var derfor, han ikke havde til hensigt at føre politiske forhandlinger med palæstinenserne. Hans slogan var: “Vi har ingen forhandlingspartner.” Hans hensigt var at virkeliggøre alle trin i sin plan “ensidigt”, som han gjorde i Gaza – uden dialog med palæstinenserne, uden at tage deres krav og ønsker i betragtning, og naturligvis uden at forsøge at få deres samtykke.

Men Sharon ønskede rent faktisk at slutte fred – fred med USA. Han anså amerikansk godkendelse som altafgørende. Han vidste, at Washington ikke kunne godkende hele hans plan. Så hans hensigt var at opnå amerikansk samtykke skridt for skridt. Eftersom præsident Bush fuldstændig har underkastet sig hans vilje, og ingen ved, hvem der kommer efter ham, var det Sharons hensigt at virkeliggøre hovedparten af sin plan i løbet af de næste to-tre år, før præsidentens embedsperiode udløb. Det var en af grundene til hans hastværk. Han var nødt til at opnå absolut magt nu, øjeblikkeligt. Kun hjerneblødningen forhindrede det.

Den iver, hvormed så mange gode venstreorienterede mennesker accepterede “Sharons mission”, viser

ikke deres forståelse af hans planer, men snarere deres egen længsel efter fred. De længes af hele deres sjæl efter en stærk leder, som har vilje og evne til at afslutte konflikten.

Den beslutsomhed, hvormed Sharon fjernede bosætterne fra Gush Katif, fyldte disse venstreorienterede med begejstring. Hvem skulle have troet, at der var en leder, der var i stand til at gennemføre projektet uden borgerkrig og uden blodsudgydelse? Og når det kunne lade sig gøre i Gazastriben, hvorfor skulle det så ikke kunne ske på Vestbredden? Sharon vil fordrive bosætterne og skaffe fred. Alt dette, uden at venstrefløjens behøver at løfte en finger. Frelseren vil komme af sig selv, som deus ex machina. Som et hebræisk ordsprog siger, “de retfærdiges værk udføres af andre”, som kan være alt andet end retfærdige.

Sharon har haft let ved at tilpasse sig til denne længsel hos offentligheden. Han har ikke ændret sin plan, men givet den en ny fernis i tidens ånd. Fra nu af er han fremtrådt som en “fredsskaber”. Selv var han ligeglad med, hvilken maske det var bekvemt at bære. Men denne maske afspejler det israelske folks højeste ønsker.

Fra denne synsvinkel kan den indbildte “arv efter Sharon” spille en positiv rolle. Da han skabte sit nye parti, tog han en række Likudmedlemmer med sig, dem, der var nået til den konklusion, at det var blevet umuligt at nå målet om “hele *Eretz Israel*”. Mange af dem vil blive i Kadima-partiet selv efter, at Sharon har forladt scenen. Som resultat af en fortsat, langsom, underjordisk proces er Likudmedlemmer også parate til at affinde sig med delingen af landet. Hele systemet bevæger sig i retning af fred.

Selv om “arven efter Sharon” er fiktiv, kan den blive gavnlig, hvis Sharon i den optræder i sin sidste inkarnation: Sharon, der fjerner bosættelser, Sharon, som er parat til at opgive dele af *Eretz Israel*, Sharon, der accepterer en palæstinensisk stat.

Det var ganske vist ikke Sharons hensigt. Men som Sharon selv kunne have sagt: Det er ikke hensigterne, der er af betydning, men de håndgribelige resultater.

*Al-Jazzerah.info 9.1.2006
Oversat fra engelsk for Boykot Israel
kampagnen af M.S.J.*

50.000 i demonstration for de politiske fanger i Baskerlandet

Skilte med billeder af de baskiske politiske fanger

I den baskiske industriby Bilbao gik mere end 50.000 mennesker på gaden sidste weekend. De demonstrerede for de omkring 700 baskiske venstrefløjsfangers rettigheder. Svært bevæbnede politistyrker fra det spanske Guardia Civil forsøgte forgæves at forhindre folk i at deltage i demonstrationen.

Under parolen ”Tilbagefør de baskiske fanger til Baskerlandet – det er deres ret!” drog en kæmpe demonstration gennem den baskiske industriby Bilbao. Blandt deltagerne var flere hundrede pårørende, der bar skilte med billede af deres fængslede familiemedlemmer, samt en større blok af tidligere fanger. De 34 baskiske organisationer, deriblandt partier, fagforeninger og komiteer, der organiserede demonstrationen for de politiske fangers rettigheder, fremlagde et fælles dokument, der anklager den spanske centralregering i Madrid for at bruge fangerne som gidsler i kampen mod den baskiske autonomibevægelse.

Organisationerne kritiserer, at de over 700 politiske fanger fra den baskiske guerillabevægelse ETA og andre venstrefløjsgrupper er spredt over hele den spanske stat og Frankrig. Kun omkring 40 baskiske politiske fanger er fordelt på fire fængsler i selve Baskerlandet.

Pårørende til de politiske fanger skal i gennemsnit køre 1.400 km for et besøg, der oftest kun varer en time ad gangen. Dokumentet fremhæver også, at der ikke eksisterer nogen form for medicinforplejning for de politiske fanger. Myndighederne benytter sig som regel af fangerens sygdom for at afpresse dem til en distancering til deres venstreorienterede holdning.

De politiske fangers koordination EPPK (Kollektiv for de baskiske politis-

ke fanger) kræver, at de spanske myndigheder anerkender de politiske fangers rettigheder – hvilket bl.a. inkluderer tilbageføring til Baskerlandet, medicinsk behandling i tilfælde af sygdom samt deltagelse i et fælles forsøg på at finde politiske løsninger på konflikten mellem den spanske stat og det baskiske befolkningsflertals krav om selvstændighed.

Den spanske stat har gennem mange år forgæves forsøgt at få den baskiske fangebevægelse til at bryde sammen. Selv de nye love, som har forhøjet strafferammen for ETA-fanger til 40 år, og som først tilkender mere lempelige fængselsbetingelser efter 35 år i fængsel, har ikke formået at bryde den interne solidaritet mellem fangerne.

Autonom Info-service

DANMARKS SOCIALE FORUM

3.-5. februar 2006

Frederiksberg Gymnasium

Falkoner Plads 2, 2000 Frederiksberg

Programavisen for Danmarks Sociale Forum kan afhentes hos SFU-København, Blegdamsvej 24, baggården, Kbh. N eller hos Enhedslisten, Studiestræde 24, Kbh. K ca. 9-18 dagligt.

Programmet opdateres løbende på hjemmesiden www.socialforum.dk

Entré: Rabat gives til studerende, pensionister, arbejdsløse etc. og fremgår som den laveste entré-pris.
Hele weekenden: 100/200 kr. Pr. dag: 50/100 kr.

Sara Mathai Stinus fotograferet med Erik Stinus ved en fredskonference i 2002

Sara Mathai Stinus

Forfatteren, kvinderetsforkæmperen og fredsaktivisten Sara Mathai Stinus er død, 76 år gammel.

Hun blev født i 1929 i Kerela i Indien, blev universitetsuddannet i Indien og Holland, men kom til Danmark i 1957 med sin mand, digteren Erik Stinus.

I Danmark har hun undervist samtidig med at hun i begyndelsen af 70'erne indledte sit forfatterskab – hele tiden aktiv i freds- og kvindepolitik. I 1965-68 underviste hun som ulandsfrivillig i Tanzania. Gennem en hel række rejser til mange lande konstaterede hun ved selvsyn, hvordan menneskene levede.

Barndommens land stod centralt i hendes forfatterskab – bl.a. med den fortryllende erindringsbog 'Under barndommens himmel' og i en stribe eventyr og fabler fra Indien, nogle af dem samlet i "Den hovmodige elefant – og andre historier fra Indien".

Hun har skrevet både på engelsk og dansk. Som lyrisk digter debuterede hun med 'Opdragelsesdigte

For Ørne' i 1986 - varme og kloge digte af en varm, vis kvinde.

Udvalg af hendes digte er kommet i tyrkisk og makedonsk oversættelse.

I 1995 modtog hun Gelsted-Kirk-Scherfig-Prisen.

Mærket af sin svære sygdom deltog hun til det sidste i fredsmanifestationer og demonstrationer mod den danske krigsdeltagelse.

Hendes farver, hendes stemme vil blive savnet.

KR

*En diset måne
smiler fra en Chagall-blå himmel.
Forvandlet er nattens askegrå tysthed,
med ét fødes erindrede vibrationer:
sagte violintoner, i det fjerne
en fløjtesonate.
En lykkefyldt sitren i mit indre
springer i flammer,
og i bålets bølgende varme
sker det:
miraklet, evigt
som livet, som kærligheden.*

Sara Mathai Stinus

*Mikael Nybergs
'Kapitalen.com er et stærkt
tiltrængt pust i den
astmatiske danske debat.
Her er en forfatter, som tør
sejle op imod alle de
fremherskende
propagandamyter om
nutidens 'sejrrige'
kapitalisme*

Med anekdoter, eksempler og en blændende fortællerteknik får vi punkteret myten om det postindustrielle videnssamfund. Mikael Nybergs vigtigste budskab er, at klassesamfundet på ingen måde er dødt. I modsætning til, hvad postmodernisterne, globaliseringsteoretikerne m.v. prædiker, lever vi ikke i et samfund, der har ophævet klassemodsatningen. Vi er ikke alle i samme båd. Og industrialiseringen er ikke et uddødt fænomen.

Tværtimod foregår industrialiseringen i et stadigt hurtigere tempo, hvor samlebåndsarbejdet har bredt sig fra den traditionelle sværindustri mekaniske samlebånd til at omfatte samlebåndprocesser inden for servicesektoren. Fastfoodkæderne er oplagte eksempler, hvor alt er standardiseret, fra burgerlavningen til kundekontakten. Men også den nye teknologi er blevet industrialiseret. Således laver softwareingeniører samlebåndsarbejde på kontrakt i Indien, hvor hver enkelt led i kæden tager sig af delkomponenter til det færdige program. Samlebåndsmekanismen bliver ekstra skærpet af nye metoder, hvorpå arbejdsgiverne kan presse tempoet op og minimere spildtiden. Således har virksomhedsstyringsmekanismer som just in time-princippet medført et øget pres på hvert enkelt led i kæden.

Borgerskabets ideologi

Kapitalen.com er ikke blot en bog, der igen og igen punkterer myten om det "postindustrielle paradys", som Nyberg kalder det, men også en bog, der tager kampen op mod borgerskabets og venstrefløjens ideologer, der har erklæret klassesamfundet dødt.

I bogens første del stifter vi bekendtskab med borgerskabets ideologer, der via tænketanke og med kapital i ryggen

Kapitalen.com – myten om det postindustrielle paradys

Af Troels Riis Larsen

har lanceret en række forestillinger om samfundsudviklingen.

Den borgerlige ideologi er ikke ensartet og ikke altid konsekvent. De forskellige retninger diskuterer og slås indbyrdes, men tænketankene og storkapitalen fremmer de tendenser i den offentlige infrastruktur, som kapitalisterne har brug for på givne tidspunkter. Således fremmede man efter 2. verdenskrig forestillingen om den sociale ingeniør, der opbyggede velfærden og med en stærk stat i ryggen kunne bygge et velfærdsamfund.

Men i slutningen af 50'erne og starten af 60'erne begyndte angrebene på velfærdsstaterne at komme frem. Ideologerne snakkede om et demokratisk overskud og andre forfærdelige ting, der hindrede det private initiativ. Med 60'ernes og 70'ernes radikale ungdoms- og protestbevægelser søgte man tilbage til den sociale ingeniør og forsvaret for velfærdsstaten, mens man i starten af 80'erne lancerede den nyliberale offensiv.

Det bliver blændende beskrevet, hvorledes borgerskabet med held har fremmet sager som økologi og hippiebevægelsens syretrip og navlebeskuen, først og fremmest med det formål at pacificere

og splitte den radikale masseprotest og studentoprøret, man så i 60'erne og 70'erne. De ideer, der kritiserede det grådige menneske og satte det enkelte individ i centrum, vandt indpas blandt storkapitalens tænketanke og nye chefideologer. Således blev miljø sagen ikke forbundet med det kapitalistiske system, men blev derimod et produkt af den enkeltes valg. Individualismen blev sat i centrum og blev en forløber for liberalismens offensiv i 80'erne.

Mikael Nyberg beskriver i bogens sidste del hvorledes en lang række venstreorienterede intellektuelle i 80'erne og 90'erne forlod deres tidligere kritik af kapitalismen og begyndte omfavnelsen af den tredje vej, globaliserings-teoriene og "retten" til at invadere andre lande i humanitetens navn. Frontalerne omfavner EU og erklærer klassekampen død og borte. Og fagbevægelsens top følger også med tiden – således udtaler Göran Johnsson, formand for svensk metalarbejderforbund:

"Den nye solidaritetspolitik går ud på at give alle mennesker forudsætninger, at lægge ansvaret på individet." (s. 319)

Læs den

Bogen er et tiltrængt pust i den danske debat. Beskrivelsen af kapitalismens udvikling er bogens absolut største force. Med det som udgangspunkt tages kampen op imod ideologer af alle observanser, der har erklæret klassesamfundet dødt. Den rammer ind i den højaktuelle globaliseringsdebat, hvor den gør op med mange myter og forestillinger skabt af borgerskabets ideologer. Selvom udgangspunktet i høj grad er svenske forhold, er det ikke svært at følge lighederne med det danske samfund.

Bogen kan læses af de fleste. Den er ikke overfyldt med vanskelige akademiske begreber, og i det omfang Nyberg beskæftiger sig med dem, forklarer han dem løbende. Den kan anbe-

fales til alle, der vil forstå udviklingen af det kapitalistiske samfund i dag.

Bogen er udgivet på forlaget Tiderne Skifter, oversat af Dino Knudsen, der i sit efterskrift tager tråden op fra Nyberg med hovedvægt på historien fra 11. september 2001 til i dag

Mikael Nyberg: Kapitalen.com

Myten om det postindustrielle paradys
Tiderne Skifter 2005.

504 s. 298,- kr.

28.juli - 6.august 2006

Hundreder af unge fra hele verden vil samles i Nordsjælland - for at lave verden om.

International Ungdomslejr
mod fascisme og imperialism

Nu er det foreløbige politiske og kulturelle program ved at være klart - følg med på hjemmesiden!

Løbende info på
www.iul2006.net

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Kriminel regering er problemet

Hetzen mod det muslimske mindretal i Danmark vil ingen ende tage. I september portrætterede Jyllands-Posten profeten Mohammed som terrorist. Og siden er smædekampagnen bare eskaleret. Danske muslimer, som har kritiseret regeringen på grund af dens islamfjendske politik, beskyldes nu for misinformation af samme statsminister, der løj Danmark ind i den folkeretsstridige krig mod Irak.

Graffiti i Rosenhøj i protest mod de seneste provokationer fra Foghs sorte "håndtaske" fremstilles som en forbrydelse. Men hvad er så regeringens og Kjærsgaards medansvar for gasangreb,

massetortur og mere end 100.000 civiles død i Irak? Ved Nürnberg-domstolen efter 2. verdenskrig ville Fogh have været blevet hængt. Det er proportionerne.

Danmark har en kriminel regering, som – mens den snakker om "dialog" – uafbrudt hetzer mod muslimerne i Danmark og myrder dem i Afghanistan og Irak. Dens konkrete handlinger – og ikke "muslimsk misinformation" – er kilden til voksende kritik af Danmark, ikke mindst i Mellemøsten.

Carsten Kofoed
fritirak.blogspot.com

Alle bør respektere EU-grundlovens gravfred

Efter et møde i Holland med udenrigsminister Ursula Plassnik fra formandslandet Østrig udtalte den hollandske udenrigsminister Bernard Bot: "*Vi har også drøftet grundlovstraktaten, som for Holland nu er død ... for nu at bruge det ord.*"

- EU-grundloven blev sendt i graven i sommeren 2005 efter de to gange nej til projektet. Men adskillige af de unionsivrige regeringsledere og kommissærer vil ikke respektere dette. EU har ikke tradition for at respektere demokratiske afgørelser, som modsætter sig unionens planer. Det har vist sig blandt andet ved det danske nej til Maastricht-traktaten i 1992, det irske nej til Nice-traktaten i 2002 og EU-parlamentets afvisning af havnedirektivet i 2003. Derfor må Bernard Bot roses for sin klare melding, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Østrigs vicekansler Hubert Gorbach sendte et klart signal ved et pressemøde i Østrig i søndags, da han udtalte: "Man kan ikke se bort fra, at flertal af borgerne i Frankrig og Holland stemte nej til forfatningen sidste år. Jeg tror, de talte på rigtig mange europæeres vegne." Og Frankrigs præsident Jacques Chirac har tidligere afvist at sende samme traktat til afstemning igen, konstaterer Ditte Staun.

- Men flere af de øvrige regeringsoverhoveder – som f.eks. Tysklands forbundskansler Angela Merkel – har travlt med at ignorere befolkningernes budskab og vil hive kadaveret op af graven. Den franske præsident og den hollandske regering står imidlertid i vejen, så post mortem-projektet kræver nu, at der ruller hoveder. Det er dybt udemokratisk og middelalderligt. Folkebevægelsen vil opfordre alle i EU og også den danske regering til med åben pande at respektere gravfreden og det folkelige budskab – lad os finde en anden vej for Europas fremtid.

THE OTHER US AND THE OTHER UK

Torsdag den 2. februar kl. 20

Koncert, diskussion og rapport
fra et kulturbillede, der ikke ses på TV
PH-cafeen, Halmtorvet 9A, 1700 København V

Anne Feeney

amerikansk sanger, modtager af Joe Hill prisen

Livingstones Kabinet

skotsk-dansk kabaretduo i Kurt Weil-Tom Waits-traditionen

Jan Hammarlund

sanger, sangskriver, sanghistoriker,

leder af Laboratorium for Politiske Viser i Stockholm

Efter laboratoriet vises en 30 minutters film om *Malvina Reynolds*

Arrangementet er gratis

Produktion

for produktionens og omsætningens skyld,
men hvad angår værdien i det producerede
er fløjtende ligegyldigt,

- pølser med fedt, farvestof og knuste dyreknogler,
- oksekødmed rødt, gråt udseende og mængder af tilsætningsstoffer,
- og leverpostej med masser afstivelse, - og uden lever,
 - og, nej ikke mere,
- for alle masseproduktioner ødelægger og fordærver varefremstillingen,
- da denne skal tilpasses dens grundlægger,
- den ødelæggende og dødsfremkaldende kapitalisme.

Horisont om Irak

DR-TV havde mandag aften den 16. januar en hel times udsendelse om Irak, hvad nu?

Har krigen foreløbig været en god idé?

Den danske statsminister og krigsforbryder Anders Fogh Rasmussen turde ikke stille sig op og forsvare krigsbeslutningen og den fortsatte krigsdeltagelse. Han sendte i stedet sin medskyldige udenrigsminister i felten på en utaknemlig opgave.

Heller ikke socialdemokraternes formand stillede op. Hun skulle ellers forklare, hvorfor socialdemokraterne vil stemme for en forlængelse af de danske tropper med endnu et halvt år.

Men efter Horisont skulle det nu gerne stå helt klart for alle seere, at det er 'nødvendigt' at tropperne må forblive på ubestemt tid.

Det er også nødvendigt for regeringen. For torsdag den 19. januar optager Folketinget diskussionen om forlængelse af troppernes tilstedeværelse, og den 24. januar afgives betænkning. I samme forbindelse får Danmark den 20. januar besøg af USA's vice-udenrigsminister Robert B. Zoellick.

Det skal ikke mangle på gode råd fra storebror i denne vanskelige diskussion.

Det parlamentariske resultat er givet på forhånd, men danskerne vil ikke være med længere. Derfor skal krigen forklares og forsvares, som Bush forsøger at gøre det over for en stadig mere skeptisk amerikansk befolkning. Anders Fogh tør bare ikke selv.

For at skabe et billede af 'nødvendigheden' af at forlænge den danske krigsdeltagelse, blev mange virkemidler taget i brug af 'Horisont':

Indledning der fokuserer på selvmordsbombning.

Illusionen om alsidighed i dækningen:

Endog Sammi Alaa fra komitéen for et frit Irak fik tildelt omkring et halvt minuts taletid ved siden af en lang række andre personer, eksperter og irakere for at give fornemmelsen af alsidighed. Og Villy Søvndal fik lov at tale Per Stig Møller midt imod, desværre er han stadig fortaler for at FN skal spille en rolle i Irak efter tilbagetrækningen.

Endskønt det fremgik klart, at der er

en stadig kraftigere modstand mod besættelsen, var Sammi Alaa den eneste, der udtalte sig om den manglende opbakning om den politiske proces og ingen kommenterede hans udtalelse om, at besættelsesmagten er på retur og modstanden vil vokse.

Tendentiose klip og skift:

Eksempel: *Ramadi* - på jagt efter oprørere (!) - forklædt som landmænd - der er våben overalt, selv smådrengene kan betjene dem - *soldat*: vi risikerer vores liv, men missionen er ikke fuldført - fjernstyret robot fjerner vejsidebombe - *klip*: *Lars Erslov Andersen*: trækkes tropperne ud, eksploderer de interne modsætninger - *klip*: *Ramadi* - unge på 17 år tjener penge ved at grave vejsidebomber ned og bagefter på at grave dem op igen, ender med at han føres til afhøring - *klip*: *Premiereløjtnant Jesper Buur* - det er rart at hjælpe, men svært at tro på det i den meget komplekse situation.

Kommentator Kim Bildsøe Lassens (skjulte?) politiske kommentarer.

Umådelig meget tid til krigsminister Søren Gades og Per Stig Møllers udgydelser.

Lange klip, der lignede klip fra en krigsfilm, meget urealistiske.

Manglende reel oplysning og debat om virkeligheden i Irak.

Der var ingen oplysninger, der underbyggede, at besættelsen er en god idé, ingen der fortalte, hvem der egentlig har haft gavn af krigen, ingen der reelt tog stilling til genopbygning.

Der var masser af udtalelser som, at der er usikkert i Irak og løsning må være mere uddannet irakisk militær og politi, at danskerne har en særlig rolle, at der også er sikre områder, at der ikke

kan sættes dato på tilbagetrækningen.

Per Stig Møller fik ikke uventet æren for de dumme bemærkninger, om at det er terrorister, der saboterer olieeksporten, for så vil man jo vedblive med at være fattige og om vi ikke kan tage FN alvorligt, hvis vi ikke følger deres opfordringer - gør vi da det når de handler om Israel?

Vi kan glæde os over at støtten til besættelsen i den danske befolkning ifølge opinionsundersøgelserne falder og ønsket om at få tropperne hjem nu, stiger.

Vi kan glæde os over at det står mere og mere klart at modstanden mod besættelsen vokser for hver dag der går, så meget at selv Kim Bildsøe brugte ordet modstand.

Antikrigsbevægelsen må træde i karakter og påtage sig ansvaret for at rejse den ulmende modstand mod krigen til en mægtig protest. Jeg er nemlig enig med Søren Gade i én ting: det er politisk vigtigt for alliancen, at Danmark er med, så lad os komme ud i en fart. Det er den bedste støtte vi kan give den kæmpende befolkning i Irak. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Exit efterløn

- Lad mig lige få en til det andet ben, sagde manden på værtshuset, da han bestilte genstand nummer to.

VK-regeringen har med deres Velfærdsreform også valgt at gå på to ben, udsættelse af tilbagetrækningsalderen og integration af indvandrere på arbejdsmarkedet, men politikken og intentionerne bag er ikke det mindste påvirket af spiritusindtagelse. Det er kontant afregning for borgerskabets interesser: Lad de fattige betale!

Når tilbagetrækningsalderen fra arbejdsmarkedet skal udsættes, så skyldes det ikke arbejdskraftmangel, idet vi i lille Danmark har 900.000 i den arbejdsduelige alder (Danmarks Statistik), der er understødt fra arbejdsmarkedet, som kombineret med millioner af blandt andre øst- og vesteuropæere, der gerne vil tage arbejde i Danmark, ikke skaber skyggen af mangel på arbejdskraft.

Begrebet 'ældrebyrde', der blev opfundet af den tidligere SR-regering, er en skræmmekampagne af værste og platteste slags. Vi har ingen ældrebyrde! Vi har masser af ældre, som til sammen har bidraget med kæmpemæssige arbejdsindsatser, der kunne have gjort samfundet rigt og levedygtigt.

Værdierne er imidlertid blevet tilegnet et lille fåtal, der samtidig har haft interesse i at braklægge vores marker, flytte industri og nedlægge tonsvis af produktion. Samtidig er omsorgen for børn som ældre skåret væk, det sociale sikkerhedsnet er trævlet op til fordel for alle mulige private pensions- og forsikringsordninger. Imens beriges et ubetydeligt mindretal, der har interesse i denne politik. Det danske samfund lider ikke under en ældrebyrde, men under kapitalens umættelige begær.

Udsættelsen af tilbagetrækningsalderen er en simpel nøgtern økonomisk kalkulation, der vil kaste milliarder af kroner ned i den danske statskasse og

Udsættelsen af tilbagetrækningsalderen er en simpel nøgtern økonomisk kalkulation, der vil kaste milliarder af kroner ned i den danske statskasse og titusinder af arbejdere ud i yderligere fattigdom og ydmygelse.

Faglig kommentar

titusinder af arbejdere ud i yderligere fattigdom og ydmygelse.

Når Peter Skaarup, ordfører for Dansk Folkeparti (DF), træder frem på skærmen og erklærer, at DF da er parat til at forringe efterlønsordningen, som var partiets valgflæsk under valgkampen for mindre end et år siden, så er det en ren provokation, men en bevidst og sandsynligvis aftalt manøvre. På én og samme tid bifaldes han og DF af det samlede borgerskab, deres øvrige partier og presse, ligesom han legitimerer, at Socialdemokraterne med Guccidamen i spidsen kan forsvare deres deltagelse i en Velfærdsreform med, at regeringen havde et flertal på plads forinden.

Hulheden for Skaarup og DF bliver endnu større, når deres argumentation for holdningsskiftet forklares med, at "Europa presser jo på for en ændring af efterlønnen".

Det kan for et parti, der er erklæret modstander af EU, dårligt være ringere!

'Vi er de mest konsekvente forsvarende af efterlønsordningen,' lød det for et års tid siden under valgkampen. 'Vi har

altid været og er stadig modstandere af EU,' trommer DF derudaf. 'Vores deltagelse i finanslovens vedtagelse sikrer os, at regeringen er på rette spor.'

Det er ikke de store armbevægelser, DF mangler, men alligevel er det til magthavernes udelte glæde lykkedes DF at dreje rundt på en tallerken og stikke en kniv i ryggen på ikke bare deres vælgere, men størsteparten af den danske befolkning.

Det er betegnende, at der ikke er så meget som én journalist fra den etablerede bladsmørerverden, der har stillet Peter Skaarup over for dette problem.

Helle Thorning-Schmidt, forkvinde for Socialdemokraterne, har også grebet DF's udmelding med begejstring:

- Vi er da tilfredse med, at DF nu har samstemmende synspunkter med Socialdemokraterne, erklærer hun opmuntret, idet hun ønsker at slå fast, at det var Socialdemokraterne, der var først på banen med krav om nye forringelser af efterlønsordningen. Det hun heller ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, idet hun kort efter sin formandstiltrædelse fyrede sin arbejdsmarkedspolitiske ordfører, da han tillod sig at videreføre partiets kongresbeslutning angående efterlønsordningen. Signalerne har hele tiden været klare nok. Den ros skal hun have, men signalernes farve eller indhold er uhyggeligt.

Den samme klarhed eksisterer ikke over det politiske kandestøberi. Selv i den etablerede medieverden er det en slet skjult hemmelighed, at DF's udspil har været aftalt spil med regeringen. Det er lige så naturligt, at Socialdemokraterne har været med til at støbe kuglerne, idet det er afgørende for regeringen, at netop det parti er med til så drastisk en forringelse på et så ømfindtligt område.